

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

NR. 9

93. ARGANG

9. MAI

1981

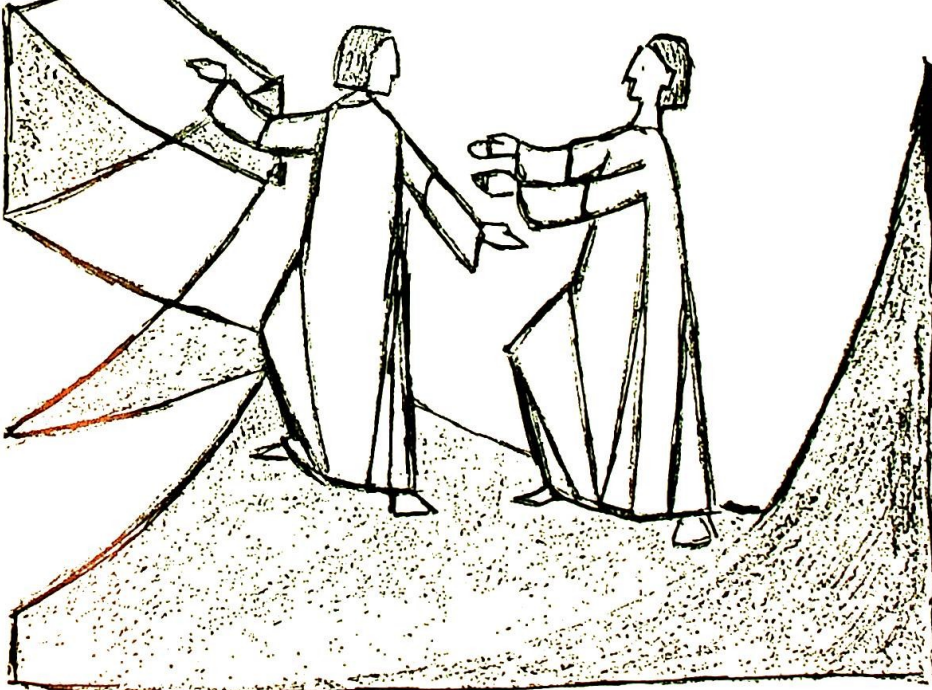

**Den glade sogneprest
i Fredrikstad**

Den rasende kristne

Om ordets liturgi

Nyheter

Den glade sogneprest i Fredrikstad

Sognepresten i Fredrikstad er marist. Maristene overtok for noen år siden St. Birgitta Menighet i Fredrikstad fra fransiskanerne og Jacob Boekema S.M. ble den som skulle starte opp. Pater Boekema er en enfaren prest, og det kan sikkert sies mye om ham, men et ganske karakteristisk trekk ved ham er at han er så forferdelig glad i sine medmennesker.

Menighetene i Fredrikstad og Moss kjenner ham som den store menneskevenn, mannen som er totalt blottet for mistenksomhet, og som det nesten er umulig å fornærme. Kanskje er det et typisk nederlandsk karaktertrekk.

Hvordan det nu er, så har sognepresten i Fredrikstad vært prest i 40 år. Det er lang tid, og det er lenge nok til at en mann lærer sine medmennesker å kjenne. De menigheter som han er blitt betrodd har lært å sette meget stor pris på ham, som prest såvel som menneske. De har vist dette ved i anledning av den store dagen hans å forære ham en reise til Israel INKLUSIVE LOMMEPENGER. —

Pater Boekema er morsom å snakke med. Ikke alene smiler han, han ler høylydt på de mest overraskende steder.

— Nå reiser du til Israel. Betrakter du denne gaven fra dine menigheter som en slags «kronen på verket» etter førti års virke som prest?

— Jeg ser det ikke slik. Jeg er så takknemlig for den gaven, og jeg har jo bare vært en kort tid i Fredrikstad, men jeg mener man har villet ære presten i meg som har stått til tjeneste i 40 år. Jeg håper at den reisen og den opplevelsen vil bli til gagn for menigheten og jeg håper å stå i menighetens tjeneste så lenge helsen tillater det.

— Du er veldig glad i dine medmennesker. Betyr det noe for deg å betrakte sine medmennesker som brødre?

— Ja, jeg bruker gjerne det ordet. Av og til, sier Jacob Boekema stille. Men en må jo prøve stadigvekk å leve seg inn i innholdet i det Evangeliet lærer oss om det å være bror og søster. Og jeg vet at av og til er en og annen takknemlig for at jeg kaller ham bror.

— Jeg husker særlig en som vel kanskje var litt ensom. Overfor ham brukte jeg gjerne det ordet. — Så en dag oppdaget jeg i et brev jeg fikk fra ham, at han i virkeligheten var svært takknemlig for det.

— Det er jo kirkens tro at Gud vil være vår far. Gjennom vår tro på Kristus blir vi bror og søster. Vi må egentlig hele vårt liv øve oss for å bli oss denne sannheten mere bevisst. — Da blir den også rikere, hva innholdet angår, i særdeleshet når vi omgås våre medmennesker. I vår måte å omgås dem på, å snakke med dem, å ha omsorg for dem. Det må da før eller siden føre til at tilværelsen blir mere innholdsrik!

— Betrakter du prestekallet som en slags videreføring av dette?

— Ja! —

Det kommer bestemt og avgjort fra Fredrikstad-presten, som ser rett på en.

— Hvor kommer så de akademiske studier inn? — Hva betyr de for en menneskefisker? — Hva skal de brukes til?

— Ja . . . hva skal de brukes til?

Jacob Boekema trekker litt på det:

— Se, mennesker kan jo ta sitt Nye Testamente og lese om Jesus, men studiene, de filosofiske såvel som de teologiske, de har jo den betydning at de skal hjelpe oss til en dypere forståelse av den åpenbaring som vi har mottatt ved Kristus.

— Du var engang lærer og prefekt for en flokk unge mennesker. Hva betød denne overgangsperiode for deg som menighetsprest?

Det kommer beskjedent og ettertenksomt fra Boekema:

— Nå har jeg gjennom hele den tiden jeg har vært prest hatt kontakt med en eller annen form for menighetsarbeide. Jeg ble presteviet i 41 og i september samme år ble jeg hjelpeprest i en liten menighet og kort tid etter ble soknepresten fengslet av tyskerne. Jeg ble da hans stedfortreder et helt år frem til 31. mai året etter. Og i årene som fulgte var jeg ennå et par år hjelpeprest der og jeg preket hver søndag i den første messe på tysk for de eldre i menigheten, som snakket en tysk dialekt og deretter på fransk for de yngre, da de hadde fått undervisning i fransk og hadde mere kontakt med fransk kultur fordi de arbeidet i Frankrike.

Siden reiste jeg jo også på festdager ut til andre menigheter. De fleste av våre patres hadde en eller annen menighet hvor de hver for seg hjalp til for eksempel en søndag i måneden. — På de store festdager ble vi sendt ut for å høre skrifte i timevis, ikke sant. Så vi hadde temmelig mye å gjøre som medhjelpere i menighetene fouter skolen.

— Du har møtt både Mangers og van Beckhoven. Hvordan opplevde du dem?

— Pater van Beckhoven var min lærer i latin. Jeg gikk på det vi kalte den apostoliske skole i Hulst i Nederland. Andre steder het det det lille seminar.

Mgr. Mangers. Jeg vet ikke om det betydde noe for meg at jeg kjente ham som skolegutt. Han bodde en tyve minutter fra vårt hjem og han kom av og til som vikar for sognepresten når det skulle undervises i katekisme eller sånt, og da jeg senere kom til Norge var han jo ingen fremmed for meg. Vi hadde jo felles minner og han husket enda meg og en jente fra min klasse. Jo da, han hadde noen minner om det.

Nå smiler pater Boekema og ler så det klukker:

— Da jeg kom hit ble jeg kapellan på Stabekk og nesten hver søndag

kom biskop Mangers sammen med pastor Fishedick for å spille kort med maristene. Det var hans store avkobling. Han kom om ettermiddagen og drakk først en kopp kaffe og deretter begynte han å spille kort. Så inn imellom var det andakt, men etter andakten kom vi fort tilbake: «Vi spiller vår tid, vi spiller vår tid», jamret biskopen, og så begynte vi å spille igjen. — Og jeg fikk aldri nok av dette!

— Du ble ordensmann, hvordan gikk det til?

— Det var egentlig mer tilfeldig, jeg kom til maristene. Jeg kjente bare et ordenssamfunn og det var Jesu Hjerter Prestene. Det var nemlig to fra mitt hjemsted som studerte hos dem. Så jeg ba sognepresten om å få lov til å gå på skolen. Men han mente at det ikke var plass og han henviste meg derfor til St. Olav kloster. De hadde kanskje bedre plass. På den måten ga han meg leilighet til kontakt med maristene.

Jeg er naturligvis blitt glad i dem gjennom alle år jeg har vært hos dem og selve ånden som skal prege maristenes liv er jeg glad i. — Vel, var jeg kommet til en annen orden og hadde lært dem å kjenne, ja, så var jeg vel også blitt glad i dem, men jeg er naturligvis mest glad i min egen.

— En hollandsk prest i Norge, hvordan har det gått stort sett?

— Det har ikke vært noe problem, fordi vi var så heldige at vi hadde vårt gymnas i Nederland, men vi var no-viser sammen med tyskerne, det var i min hjemby i Holland. Etter novisiatet hadde vi så to års filosofiske studier i Bayern. Derfra ble vi sendt til Belgia for å fortsette i teologien sammen med franskmenn, italienerne, spanjoler og et par engelskmenn, o.s.v., så jeg har så og si alltid vært vant til å være sammen med ikke-nederlendere. Så det har ikke vært noe problem å tilpasse meg til en ny folkegruppe, hvis man kan si det på den måten.

Jeg håper da også jeg kan fortsette her noen år ennå, hvis min helse er så god at de kan beholde meg

Peter Jacob Boekema har vært prest i 40 år.

som medarbeider i alle fall til jeg blir 75. Ja det håper jeg, men *det* er det en stund til ennå!

— 40 år er lang tid å være prest i. Har det vært vanskelig, og har det vært en tid hvor det å skulle fornye seg gang på gang og omstille seg personlig har betydd en omveltning?

— Jeg tror man kan si at det har vært store omveltninger i den tid jeg har vært prest.

Jeg var jo prest i Belgia i 15 år. Da skulle vårt ordenshus gå over til den franske provins og mine foresatte i den hollandske provins flyttet meg igjen over til Hulst til vår pre-

steskole der. Der var jeg i to år, men i 1957 gikk jeg så «det annet novisiat». Egentlig skulle det vare et halvt år, men på grunn av krigen var det så mange som ikke ennå hadde vært igjennom det, så det ble bare til to måneder i Bayern igjen.

— Så snakket jeg med pater v. Beckhoven som på det tidspunkt var vår provinsial, og jeg sa at jeg stadig gikk og tenkte på Stillehavet og at jeg gjerne ville være misjonær der ute på øyene!

«Ja vel —», sa han, «det kan De jo selvfølgelig godt gjøre, men husk

Den rasende kristne

«Småvarmt og brennhett». — «Epistler til medkristne — og andre» har pater Hallvard Rieber-Mohn kalt sin nye bok, som nettopp er utkommet på Ansgar Forlag. Med forfatterens tillatelse gjengir vi her hans omtale av dikteren Georges Bernanos' trosholdning i kapitlet «Fra tvil til tro», der han også beskriver troen hos Pascal, Paul Claudel og Sigrid Undset.

«**O**mvendelse» kan være så mange slag.

Hos de to førstnevnte i dette kapitlet — Blaise Pascal og Paul Claudel — følger den et mønster som er velkjent, akutt, dramatisk og «klassisk» i den kristne sinnserfaring: Det skjedde der og der, da og da.

Det evangeliske forbilde er utvilsomt (Nathanael!). Fra kirkefaderen Augustin av får vi det inngående psykologisk beskrevet, og kirkehistoriens plutselig omvendte er talløse, Frans av Assisi, Luther, Wesley...

Dets norske variant og forbilde er det som like plutselig skjer med en ung bonde ute på åkeren i Tune i Østfold på 1790-tallet, og blir livsforvandlende både for ham selv og for talløse av hans landsmenn — ja skaper en hel, sterk tradisjon og et mønster i norsk kristenliv: Den haugianse vekkelse og dens forlengelser.

Det finnes en annen «omvendelsestype».

Den er like velkjent og «klassisk» på kristen grunn, men mindre dramatisk og iøynefallende og slett ikke så akutt. Hvor gåtefullt troens frembrudd i et menneskesinn enn alltid er, så synes dette forløp langt på vei temperamentsbettinget: Ingen abrupt erfaring av «gjenfødelse» eller frelsesbevissthet. Men den langsomme, hos noen livslange og stille organiske vekst inn i troens virkelighet, uten påviselige brudd og sprang i utvik-

lingen. En nesten umerkelig modning til en tro som en dag simpelthen blir seg selv bevisst. Også det kan gi høy temperatur — ja voldsomheter.

Det gjelder for eksempel en av de store diktere i vårt århundres franske litteratur: Georges Bernanos, som døde i 1948.

Ut over deres nasjonalitet og felles kristne tro likner han slett ikke på den førstnevnte dikterkollegaen Claudel.

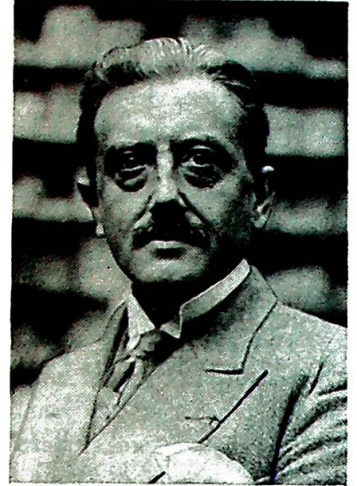
Hvor Claudel eksploderer i en overdådig lovsang over den første trosartikkel om Gud Skaperen, er Bernanos en tragiker, et høyt begavet og rasende engasjert samtidsmenneske som bevisstgjøres og bekreftes i sin barnetro i møtet med verdens og livets onde hesligheter. Som synsk skildrer av ondskapens blytunge vekt i verdens liv har Bernanos ikke sin like. Det er ikke den velkjente kristelige jammer over «verdslighetens» trivialiteter. Det går fryktløst til roten i noe som allerede i Guds Ord får sitt rette navn av mysterium, og bare kan fattes og anes så noenlunde i troens dimensjon: «ondskapens åndehær i himmelrommet», for å si det med Paulus.

Paulus-sitatet kler ham. For apostelen skildrer tilværelsen som en usynlig uopphørlig kamp. Og Georges Bernanos var både på sinnets indre og livets ytre plan en iherdig kjemper. Da han gikk bort, bare 60 år gammel, var det etter et omskiftelig og vanskelig liv.

Ungdomsår påvirket av den halv-fascistiske gruppen Action Française, skyttergravene i første verdenskrig, mange og forbitrede mellomkrigsår med stor familie og mye reiseslit som inspektør i et forsikringsselskap, inntil han helt satset på å skrive..

Som bosatt en tid på Mallorca så han den spanske borgerkrigen på nærmeste og grusomste hold, og denne intenst gudstroende manns sviende oppgjør med Franco og hans «korstog» gjorde det månelyst for dets sympatisører i Frankrike og lenger.

For Bernanos skriver ikke akademisk og kjølig, men kaller av et opprørt hjerotelag tingene ved deres rette navn, og vel så det. Ut fra den spanske tragedie, Stalins mord på den russiske revolusjon, München-forræderiet i 1938 og siste stor-krig — kort sagt sin samtid — er det hele den europeiske kultur- og verdikrise han tar opp, i en tidsanalyse som etser og svir i leseren — ikke bare i

Georges Bernanos.

tanken, men i følelsen og hjertet. For i sin villskap og en stil som det gløder av, er Bernanos et kristenmenneske i rasende kamp med fortvilelsens mange opplegg.

Hele sitt liv bevarte han trofast og ganske usentimentalt barnets absolutte krav til livsverdiene, og uforsonlige holdning til deres forfalskere og ødeleggere på alle plan.

Fremfor alt i politikken, i et århundre der alt åpent eller forkledd er totalitær politikk og tar et kvelertak på menneskene. Pengedyrkelsen og borgerligheten er for hans kristne blikk like katastrofale svik som klassekampen og terroren, og egentlig uttrykk for det samme: Et samfunn i oppløsning av mangel på sann humanitet — den han finner i Kristi evangelium.

Men Bernanos er ingen misjonær eller «håndspålegger». Han tror ikke på noen «kristen renessanse», og kirken får — foruten hans håp og kjærlighet — sin rundelige del av hans harme og hån, oftest fortjent. Med en profetenes voldsomhet.

Noen hos oss kjenner allerede Bernanos fra hans kanskje største og rikeste roman Landsbyprestens dagbok (1936), på norsk fik den tittelen Underet i de tomme hender

Som Graham Greene i Makten og æren, velger Bernanos seg her en særdeles «mislykket» prests historie for å gjøre troens og kirkens mysterier desto mer selvløsende for leseren. I et saftig, robust språkleie og med en bunden, varm medfølelse uten føleri, får han i denne menneskeskildringen sagt oss kristen-

troens innebygde paradoks, det som hvert korstegn uttrykker: Et nederlag som seirer.

Det stillfarne og smålatne inngår gjerne i vår type-tenkning om kristenmennesket, oftere er det ydmykhetens *lader* enn selve den evangeliske egen-skap.

Frankrike har hatt noen ramsalte kristne polemikere — rasende som dervijsjer, men med Evangeliet som bakgrunn. De skremte både fromme og ufromme, men blir husket. Det er en blanding av tro, tanke og lidenskap — ja *hat* til en verden de ikke flyktet fra, men gjennomskuet — som vel bare en Søren Kierkegaard har hevet til samme litterære temperatur i Norden. Diktere som Léon Bloy, Charles Péguy og Georges Bernanos skapte her en tradisjon både i fransk diktning og fransk kristendom: Den rasende kristne.

Det er ham vi møter, og med hvilket utbytte, i en bok som de fleste lesere og kritikere nok overså i siste års bokflom: Bernanos' «Alt håp til rebellene» (Gyldendal) — et fengslende utvalg fra hans vulkanske meningsprosa. Det er en overveldende bok, som rikelig bekrefter den gamle sannhet: Profetene — de ekte — blir bare viktigere for oss etter sin død — da får de nemlig *rett*, og blir brennaktuelle.

Bernanos leste jeg først like etter siste storkrig — det var allerede rikt givende for et ungt sinn, og er aldri glemmt. Nå — et helt slektledd senere — er gjensynet rystende. For knapt ser jeg ute eller hjemme noen mer nærgående kristen vurdering av de grunnspørsmål som både troende og ikke-troende nå stiller seg, om menneskenes situasjon og fremtid, spørsmål som denne synske forfatteren altså forutså som de egentlige for et århundre på held. Ikke minst bør nettopp kristne lese ham, jeg hadde nær skrevet: Til bot og besinnelse i en tilstundende fastetid! Til sunn og helsebringende forargelse, selv om hverken iskalde dusjer eller «renselse gjennom ild» kan regnes til det behagelige i tros-livet.

Georges Bernanos skriver alltid hensynsløst oppriktig, langt oftere *ut fra* sin tro enn *om* den. Men et sitat belyser kanskje hans «omvendelsestype», som var utgangspunktet her — at den var trosbekreftelse snarere enn akutt livsdrama:

«Hvem var det som lærte meg at troen er en gave? Jeg husker ikke... kanskje min mor. En gave som kunne blitt tatt tilbake. Fra da av visste jeg hva dødsangst vil si. Selv etter så mange år kan jeg ikke skjelle den ene angst fra den andre — denne tve-angst gled inn gjennom en liten åpning i barne-

sinnet. Derfor har jeg aldri forstått poenget ved å skulle forsvare min tro overfor meg selv. Den tanken falt meg rett og slett ikke inn. Tro betyr for meg frihet — så hvorfor selvforsvar mot noe som jeg ikke kunne gi avkall på uten å miste livet? Skulle vi en dag stå ansikt til ansikt med hverandre som to fremmede, ville det være en tilstand som minnet om den gåtefulle personlighetsspaltning hos selvmordere. (—) Jeg for min del er like lite disponert for selvmord som for tvil. Eller det dreier seg snarere om samme instinkt som beskytter meg mot begge — selvpopholdelsen».

Georges Bernanos hadde, nettopp som troende, mye å utsette på den kirke han livet i gjennom hadde for øynene, den synlige og ofte ynkværdige: Hellig, men med vanhellige lemmar. Også i dag er adskillig kristentro sterkt kirke-kritisk, og har både noen tidløse og høyst tidsbestemte grunner for dét: Kristi kirke var, er og forblir et broget og i mangt forvirret menneskelig følge. Men kirken var og forblir dertil noe mer for akkurat den troende: Et trossmysterium.

Etter de ofte beske sannheter om dens menneskelige svikt skriver Bernanos også noen av de mest synske og hengivne linjer i samtidens litteratur om kirkens mysterium — dens egentlige vesen. I Landsbyprestens dagbok opptrer — som venn og kontrast til romanens navnløse, sykkelige og nedtrykte hovedperson — også en frodig flamsk skikkelse: Soknepresten av Torcy. Han setter barskt, men med mye hjertelag tingene på plass for sin unge og motløse kollega. Og det er legmannen Bernanos' egen stemme og kristensinn vi møter i hans spontane ytringer om troen og kirken:

«Jeg skal definere et kristent folk for deg ved dets motsetning. Det motsatte av et kristent folk, er et uglad folk, et folk av gamle. Man kan innvende at definisjonen ikke har noe med teologi å gjøre, og det er jeg enig i. Men for mennesker som gjesper i kirken om søndagen, har den sin hensikt. Jo visst gjesper de! Man kan ikke forlange at kirken en ynkelig halvtime i uken skal lære dem hva glede er. Og selv om de kunne Tri-

dentiner-konsilets katekisme utenat, ville de trolig ikke vært noe munntrere for dét».

Torcy og Bernanos, begge robuste i sin voksenhet, ser tilbake til nettopp dét i barnesinnet som Kristus priser i Evangeliet som en grunnholdning og betingelse for å «gå inn i Guds rike»: Barnet finner gleden nettopp i følelsen av sin egen maktesløshet, sin selvfølgelige avhengighet.

Midt i verdens uavvendelige plager skulle kirken skjenke menneskene «den fullkomne trygghetsfølelsen». Troens under var at mennesker både følte og visste seg Guds barn, «en del av deres eget jeg, og ikke en tilært likegyldig ting.

Det er ikke her en romantiserende drøm tilbake til barnlige idyller, eller til en idealisert middelalder da troen var like gitt, som luften man pustet.

Det er nettopp ut fra vår virkelighet, vantroens tidsalder og dens nedslag i livsfølelsen, at Bernanos skriver og Torcy taler. I dét minner han om Graham Greenes velkjente utsagn: Man fikk troen på en himmel fordi man først så et helvete. «Stakkars folk!» sier Torcy, «selv synden har de slitt ut!» Snarere enn umoralen er det kjedsomheten, gledesløsheten som utmerker en gudløs verden. «Hvorfor? Fordi de har mistet sitt barnesinn. Men saken er at kirken har fått i oppdrag av Gud å bevare barnesinnet i menneskene, dets naivitet og friskhet. Hedskapen var ikke naturens fiende. Men det er bare kristendommen som kan foredle og forskjønne den opp til menneskets nivå, til menneskets drøm om den»...

For Bernanos ligger det bak alle kirkens himmelropende misgrep altformenneskelige svikt et uerstattelig mysterium som ingen kan ta fra den: Alene kirken er innsiktet på menneskenes glede. For skinnen bedrar både de lærde og de ulærde. Torcy sier det på sin måte: «Hvis jeg fikk fatt på en av disse såkalte lærde, som betrakter meg som en fiende av all opplysning, skulle jeg si til ham: Det er ikke min feil at jeg går kledd som en likbærer. Paven går jo kledd i hvitt

Etter påske

Påskan er overstått. Påskan med dens glede, dens håp og dens livsbekreftende innhold. Flammen er blitt tent og livets lys, bekræftelsen og hyldesten til oppstandelsens understråler. I løpet av året vil vi med smerte erfare at påskelyset med all den varme og alt det som det sto for litt etter litt blir mindre og mindre og fortæres etter hvert som flammen fortærer lyset.

Man kan selvfølgelig si at påskelyset såvel som alt annet i denne verden er underkastet naturlovene og går all kjødets gang. —

Jo, det er sant. Men vi bør huske at på den annen side så er det vel det i det at vi her kan gjøre symbolikken til noe livsnært og positivt menneskelig. Symbolet på gjenfødselen i oppstandelsen, symbolet på livets seier over døden kan mere eller mindre direkte overføres til den menneskelige hverdag med dens surhet og negative bekræftelse av at den moderne verden er alt annet enn det man forbinder med noe livsbekreftende og edelt.

Påskelyset, hvite klær og hva man nå enn måtte kunne finne på for å fastholde opplevelsen av ting som gjør livet positivt for adskillige av oss, er og forblir bare tomme uttrykk, hvis vi ikke om g å e n d e sørger for å omsette dem i vårt daglige liv. Hvis vi bare lar påskelyset brenne og lar flammen dø med tiden, dør også opplevelsen og dermed innholdet. Hvis ikke lyset settes høyt på staken, men gjemmes bort for bare å brennes opp, har det ingen verdens betydning. Omplantes derimot opplevelsen til dagligdagen, så sprer den lys og blir innhold i stedet for ytre symboler.

Påskan var beretningen om livet som vant over døden. Livet vinner ikke over døden bare en gang i året, det gjør det hver dag. Men det gjør det bare hvis budskapet om oppstandelsen omsettes til positive verdier. Mennesket i seg selv er en bekræftelse på dette.

Svend Aage Rasmussen

Økumenisk sensasjon: PAVE JOHANNES PAUL II BESØKER KIRKENES VERDENSRÅD

Bergen (NØP)

Det er nå gjort klart et opplegg for et pave-besøk i Kirkenes Verdensråd (KV) i Geneve, Sveits. Pave Johannes Paul II har offisielt tatt imot en invitasjon om å besøke Det økumeniske senter den femte juni i år.

Invitasjonen kommer etter lange og forsiktede forhandlinger mellom Vatikanet og KV, og en ser på begivenheten som en stor økumenisk begivenhet.

Et høydepunkt på besøksdagen vil bli et møte mellom paven og lederne av KV, representanter fra medlemskirkene i KV, og andre kirkelige organisasjoner tilsluttet Det økumeniske senteret.

«VITNE-FELLESSKAP»

Pave-besøket vil ta til i kapellet i senteret, der det vil bli holdt en bønneandakt. Etterpå vil Paven bli ønsket offisielt velkommen og det vil bli utvekslet hilser.

Det er også planlagt et møte mellom generalsekretæren i KV, dr. Phillip Potter og pave Johannes Paul II. Som tema for besøket er valgt «Vitnefelleskap».

Meningen med dette er at man vil utdype hva kirkene sammen kan gjøre på evangeliserings- og misjonsplan, sosiale hjelpeprogrammer og annet på tross av forskjeller i trosformuleringer og kirkeordninger kirkene i mellom. (EPS)

og kardinalene i rødt, og selv har jeg i grunnen rett til å gå kledd som dronningen av Saba, for jeg er en formidler av gleden. Hvis dere ber meg om den, skal dere få den gratis. Kirken formidler gleden, ja all den glede som vår triste jord har fått til-delt. Hvis dere synder mot kirken, synder dere mot gleden».

Bernanos/Torcy vet seg innmari på tvers, i sin samtid — ennå (i 30-årene) fanget i overtroen på vitenskapen som troens avløser. Våre senere betenkeligheter den veien: At vitenskap som alt annet befinner seg

innenfor det religiøse drama om godt og ondt, sannhet og løgn, bare forsterker et utbrudd som dette: «Jeg vil ikke hindre dere i å beregne jevn-døgnpunktene bevegelse eller i å spalte atomer. Men hvilken hjelp ville det være i å skape liv, hvis dere har mistet evnen til å leve? Det beste ville være å skyte seg en kule for pannen. Skap liv så meget dere ønsker! Selv er dere et bilde på døden, som langsomt forgifter den ulykkelige menneskehets sinn og etterlater det uten gleder. Det kan gå så lenge deres industri og kapital kan omska-

pe verden til et marked hvor mekanisk leketøy farer rundt i svimlende fart, mens trompeter skingrer og fyrverkeri eksploderer. Men vent, bare vent på det første øyeblikks stillhet! Da vil dere høre en stemme, men ikke den dere avviste, den som stille sa: Jeg er veien, sannheten og livet. Nei, denne stemmen stiger opp fra avgrunnen og sier: Jeg er den alltid stengt dødt, veien uten mål, løggen og fortapelsen».

Det var på slike dyp at Georges Bernanos fant bekræftelsen på troen, som selve livet.

Om ordets liturgi

Den avdøde president Sukarno av Indonesia var en begavet taler, som kunne holde folkemengdene fortryllet i timesvis. Han begynte med et artig uttrykk eller ord, og bygget talen sin videre på dette. «Berdikari» var et slikt ord. Det er sammensatt fra «*Berdiri Di Atkas Kaki Sendiri*» som betyr «Stå på egne ben».

Oblatfedrene som ankom til Indonesia så sent som i 1977 tar dette uttrykket i praksis når det gjelder deres egen livsstil innen bispedømmene i Sintang og Samarinda i Kalimantan (tidl. Borneo).

For å hjelpe det kristne samfunnet å stå på egne ben, er en ny type menighet i ferd med å spire. Menigheten er ikke lenger en magnet som trekker til seg individer til forskjellige aktiviteter eller tjenester. Den er heller en slags «energicentral» som levendegjør avsidesliggende kristne samfunn, som hver har sin egen innvalgte leder.

PAL RINTIK er en slik leder. Han gikk på lærerskolen, men sluttet etter 2 år for å vende tilbake til sin landsby, etter ønske fra moren, som ville ha ham til å stelle det vesle jordstykket deres. Som leder av den kristne menigheten forretter Ritnik ved ordets gudstjeneste, ved vielser og begravelser, ber for de syke, velsigner markene og avlinger ved innhøsting.

Hans oppgave er å bygge opp menigheten, hvor den er og gi den lederskap og enhet.

Menighetslederne får en måneds opplæring hvert år over en periode på 3 år. De kommer også til misjons-senteret for kortere seminarer bygget omkring spesielle temaer. Hver landsby bidrar til denne opplæring med penger e. l.

Oblatfedrene besøker ingen landsby som nekter å *velge* og *støtte* en menighetsleder. Med så store områder å dekke, hvor reising er meget vanskelig, kan ikke prestene besøke landsbyene regelmessig. Uten menighetsleder ville besøkene hans være

nytteløse, da det er ingen garanti for kontinuitet og oppfølging.

Søndagens liturgi er basert på evangelieopplesninger. Denne praksis resulterer i både bedre forståelse av Guds ord og en mer aktiv deltakelse i søndagens høytid. Spørsmål blir etterfulgt av en kort forklaring av evangeliet. Så kommer «Forbønner»

og «Fader Vår». Avslutningsbønnen tar utgangspunkt i dagens evangelium.

Oblatfedrene ved Bika Nazareth misjon insisterer på evangelisering før sakramentene og stiller 2 betingelser for barnedåp. Foreldrene må delta regelmessig ved søndags-liturgien; de må også møte 3 ganger for dåpinstruksjon som omhandler betydningen av dåpen og de plikter foreldre har overfor sitt døpte barn.

Før ekteskap gjennomgår man et

3 måneders forberedelseskurs. Dette er spesielt viktig i Indonesia som top- per verdens statistikk i skilsmisser.

En Dayak-stamme har sitt eget avskrekkende middel mot skilsmisse

— en ektemann som vil skilles fra sin kone må betale hennes familie en klekkelig bot!

For tiden arbeider 15 Oblatfedre i Indonesia.

«DDR VIL RESPEKTERE KIRKENE», SIEK STATSEKRETÆR GYSI

BERLIN (LWI/KIT): Kommunistpartiet i DDR, Det sosiale enhetsparti, akter å holde fast på sin «konstruktive og forståelsesfulle holdning til det kirkene er opptatt av», sa statssekretæren for kirkesaker, Klaus Gysi, nylig.

Klaus Gysi sa at den avtalen som ble inngått mellom Forbundet av evangeliske kirker i DDR og partisjef Erich Honecker i 1978, vil bli respektert «i ånd og bokstav». Avtalen forutsetter at kirkene i DDR er uavhengige av søsterkirkene i Forbundsrepublikken, og at stat og kirke i DDR forblir adskilte. Dette betyr i praksis at staten ikke blander seg inn i indrekirkelige anliggender, og at kirkene ikke blander seg inn i statlige anliggender. Gysi sa likevel at myndighetene vil respektere «kirkenes spesielle engasjement for fred, nedrustning og avspenning».

Statssekretær Gysi sa at partiet ærer «alle som sammen med oss lojalt har gjennomgått de siste tiårenes vanskeligheter». Han takket dem som «gjennom sitt arbeid som kirkeledere, i kirkemøter og menighetsråd viser at kirken har en normal og fri plass i vårt sosialistiske samfunn».

Likevel bragte nylig avisen til Forbundet av evangeliske kirker i DDR, Mitteilungsblatt, en forkortet versjon av uttalelsen fra fjorårets kirkemøte i Leipzig. To avsnitt i en rapport til kirkemøtet er tatt ut, og henvisninger til disse er fjernet fra uttalelsen. Avsnittet er «Oppgaver i en spent verdenspolitisk situasjon» og «Utdannelse til fred». Det anses som sikkert at avsnittene er utelatt etter offisielt press.

Rapporten til kirkemøtet var laget av lederne for de evangeliske kirkene. Avsnittene som er utelatt i Mitteilungsblatt viste blant annet til krisene som har rystet tilliten mellom stater og militærallianser og skapt ny frykt.

Både NATO's vedtak om kjernefysiske mellomdistanseraketter i Europa og Sovjetunionens invasjon i Afghanistan ble nevnt. Det ble også

DOKUMENTASJON:

BREV FRA FADER DIMITRI DUDKO TIL ERKEBISKOP

VASILIJ AV BRUSSEL

En av de mest frittalende prestene i Den russisk ortodokse kirke, fader Dimitri Dudko, ble i fjor arrestert. Senere gjorde han offentlig avbikt, og sa i sovjetisk fjernsyn at han angret på at han hadde kritisert forholdene i Sovjetunionen. Saken hans er ennå ikke avsluttet, men siden i fjor høst har han vært prest ved en kirke i Vinogradovo utenfor Moskva.

Mange i vest stilte seg spørrende til at fader Dudko så totalt kunne vende ryggen til det han tidligere var og mente.

Allerede i fjor sommer ble det meldt at han i et brev til venner hadde beklaget dette plutselige skiftet. I brevet oppfordret han sine tilhengere til å spre det han hadde skrevet før han ble arrestert.

Blant dem som Dimitri Dudko nevnte offentlig da han gjorde avbikt i juni i fjor, var den ortodokse erkebiskopen i Brussel i Belgia. Et brev fra Dudko til ham ble gjengitt i den italienske ukeavisen *Il Sabato* 7. februar i år, og i marsnummeret av det franske kirke magasinet *Informations Catholiques Internationales*.

Oversettelsen er gjort på grunnlag av gjengivelsen i ICI:

— — —
Til erkebiskop Vasilij av Brussel!
Deres eksellense.

Dette er andre gangen jeg prøver å skrive til Dem, men penen faller ut av hånden min. Hvordan kan jeg skrive for å trø-

ste Dem? Mest glad ville jeg vært om jeg hadde greid å motstå presset fra kirkens fiender, men de pulveriserte meg. I tillegg vanæret jeg Deres navn.

Jeg har ingen unnskyldning å komme med, hverken når det gjelder Dem eller alle de andre.

Hvis noen hadde sagt meg på forhånd at jeg skulle oppføre meg slik, ville jeg tatt det som en ærekrenkelse. Men jeg overvurderte helt opplagt mine egne krefter, og falt dypere enn noen annen. Hvorfor? Hva var det som skjedde? Hvem skal jeg skylde på? Først og fremst meg selv, naturligvis. Fram til nå har jeg likevel ikke vært i stand til å finne skikkelig ut av det.

Årsakene til min oppførsel er mange, men ingen kan rettferdiggjøre den. Jeg sier bare at jeg aldri før har lidd som jeg gjør nå. Hva er helvete? Jeg har opplevet det gjennom disse erfaringene. I dag er jeg beredt til å gjøre alt godt igjen, men jeg har ennå ikke funnet måten å gjøre det på. Jeg har virkelig selv utslettet alt jeg har gjort på forhånd.

Husker De hvor sikker jeg var da jeg skrev: «Jeg ønsker at hele livet mitt må være en preken»? Så fulgte en lang liste med eksempler, men det manglet ett: hvordan oppføre seg slik at til og med skammen blir en preken? Det må andre hjelpe meg med.

Jeg ber Dem be for meg, og om mulig også Krasnovc og Nobel'Sin tilgi meg. Kanskje de vil høre på Dem, som biskop.

Det var det. Jeg har ikke mer å si. Min sak er ennå ikke avsluttet, ja den har vel knapt begynt. Jeg har mange vanskeligheter foran meg. Jeg har selv gjort veien framover kronglete.

Tilgi meg og be for meg. Jeg ber om Deres velsignelse.

Fader Dimitri Dudko

sagt at det bør bli lettere for folk i de to tyske statene å møtes.

Like etter kirkemøtet måtte både Den evangeliske nyhetstjeneste i DDR og kirkelige aviser trekke tilbake og korrigere utgaver der disse vedtakene i Leipzig var nevnt.

Jøder og kristne i Ungarn:

FRED – DEN MEST BETYDNINGSFULLE GAVE FRA GUD

Budapest (EPS/NØP) «Den viktigste gave Gud har gitt menneskeheten er ikke makt, men fred!»

Denne uttalelsen oppsummerer noe av det som ble sagt på et møte i begynnelsen av mars i år mellom representanter fra Den reformerte kirke og sentralstyret for De ungarske jøder.

Under arbeidet med å analysere betydningen av det bibelske ordet «fred» (shalom), ble det understreket at den gaven fra Gud er langt mer enn en gave for de troende. «Fred» må sees på som en «historisk misjon». Gud har plantet idéen om fred — ikke krig — i menneskenes hjerte og sinn.

Der freden råder, der er det også fremgang for menneskeheten.

Andre temaer som var oppe til diskusjon på møtet var Kirkenes Verdensråds program for fred, og det videre samarbeidet mellom de to gruppene, som allerede gjennom mange år har hatt et godt samarbeide. Dette kommer av, sier de, at de begge har et kall fra Gud om tilbedelse og kjærlighet, og parallelt med dette, en plikt til å tjene menneskeheten. I Ungarn er det å støtte arbeidet til de humanitære organisasjonene en helt nødvendig del av denne tjenesten.

Når det gjaldt internasjonale spørsmål, så var både representantene fra Den reformerte kirke og sentralstyret for De ungarske jøder opptatt av å støtte slutføringen av arbeidet med Helsingforsavtalen. På møtet fordømte de to organisasjonene alle tendenser til ny-fascisme, rasediskriminering og anti-semittisme.

BISKOP ROMERO MINNES PÅ ETT-ÅRS DAGEN FOR HANS DØD

Paris (La Croix|NØP) Søndag den 22. mars var det ett år siden mordet på Biskop Romero i El Salvador. I den forbindelse hadde den franske katolske bispekonferanse, sammen med Den gresk-ortodokse kirke og Fankrikes Protestantiske Føderasjon utpekt dagen til en bønnens dag for de undertrykte folk og de forfulgte kirker.

ØKENDE KIRKELIG PRESS MOT REAGANS POLITIKK

Nye 200 kirkeledere skriver til presidenten

Bergen (NØP)

Politikken til Reagan har skapt bekymringer i amerikanske kirkekretser. Det er særlig hans politikk i forhold til menneskerettighetene mange kirkeledere ser en negativ utvikling i. I desember i fjor sendte et bredt utvalg prester og biskoper et brev til Reagan der de i sterke ordlag ga uttrykk for sin kritikk av kursforandringer som kom etter at Reagan-administrasjonen overtok i Det hvite hus.

Det eneste som har kommet ut av det er et svarbrev fra Richard Allen som i standard-form takker for at de har informert presidenten om sine bekymringer. Nå har 200 andre kirkeledere ført sitt navn under brevet. I et nytt brev vil de nå be om et møte med presidenten for å klargjøre sitt syn, og for å gjøre det klart for presidenten at de ikke godtar hans upersonlige standard svarbrev på deres henvendelse.

Blant underskriverne denne gangen er det svært mange biskoper, hele 26 fra Den romersk-katolske kirke, og fra Metodistkirken og Den episkopale (anglikanske) kirke. De fleste generalsekretærene fra de største kristne organisasjonene er også blandt underskriverne. (EPS)

CHILES KIRKE PROTESTERER MOT ARRESTASJON

Den chilenske kirkes «Vicaria de la Solidaridad» har protestert mot arrestasjonen av fotoreporteren Luis Navarra Vega, som i mars ble arrestert og bortført av det hemmelige politi.

Arrestasjonen er det første brudd på den nye forfatning som trådte i kraft samme uke, heter det i den kirkelige erklæring fra Santiago.

TSJEKKISK PREST LØSLATT — MEN BESTJÅLET

Den tsjekkiske fransiskanerpater Jan Barta, som ble arrestert i november 1980 og holdt fengslet i Liberec, ble i mars løslatt. Ingen grunn ble angitt for arrestasjonen i fjor.

Den 60-årige funksjonshemmede presten har i de senere år engasjert seg sterkt i arbeidet blant ungdom, hvor han har hatt god fremgang. Før han ble løslatt, beslagla politiet hans liturgiske gjevander og gjenstander ved en husundersøkelse.

PERUVIANISKE BISKOPER BEKYMRET OVER TERRORISME

Mot utvidelsen av kløften mellom fattig og rik, og det moralske forfall i Peru har de peruvianske biskoper vendt seg i et budskap til alle troende i mars. Spesielt advarer biskopene mot den terrorisme som er dukket opp i kjølvannet av disse forhold, og krever økt respekt for landets etniske og kulturelle minoriteter.

Biskopene kom også inn på forholdet til utlandet; Peru har alltid bestrebt seg på et godt forhold til sine naboer. De katolske biskoper erklærte seg derfor solidarisk med den peruvianske regjering angående den ecuadoriske aggresjon tidligere i vinter.

INTERNASJONALT PRESS FØRER TIL LØSLATTELSE AV TSJEKKISK PREST

Den planlagte rettssak mot den tsjekkiske jesuittpater Frantisek Lizna, som var anklaget for illegal handel og ulovlig utbredelse av religiøse skrifter, er ikke blitt gjennomført, og pater Lizna er blitt satt på frifot.

Han arbeider nå som sykepleier på et sykehus i Praha. Antagelig er det det sterke press fra utlandet som har beveget myndighetene til å avlyse den planlagte skinnprosess.

Lizna ble arrestert i september 1979 i forbindelse med oppdagelsen av et hemmelig katolsk trykkeri i Olemouc.

Presten står fremdeles under overvåking av det tsjekkiske sikkerhetspoliti.

TSJEKKOSLOVAKISK PREST MISHANDLET

Den tsjekkoslovakiske prest Vaclay Maly ble alvorlig mishandlet da han nylig ble arrestert og forhørt av det tsjekkiske sikkerhetspoliti.

Den 30-årige katolske prest er en fremtredende talsmann for borgerrettighetsbevegelsen «Charta '77».

Galligani

Gaver, Pryd- og brukskunst
Med tre forretninger i sentrum.
Vika Terrassen — Stortingsgt. 22 — N. Slottsgt. 25

NYE ANGREP PÅ DEN KATOLSKE KIRKE I KROATIA

En høy funksjonær for den kommunistiske liga i Kroatia (LCC) i Jugoslavia, Branko Puharic, har rettet heftige angrep mot medlemmer av den katolske kirke i landsdelen. Ifølge Puharic bedrev medlemmer av presteskapet fiendtlige aktiviteter mot Jugoslavia, mens biskopene prøvde å gjøre seg selv til en politisk opposisjonskraft.

Den katolske kirke i Kroatia er blitt et tilfluktssted for opposisjonelle og utgrupper, mente Puharic. Samtidig anklaget han Vatikanradioen for å propagandere for at kroaterne gikk til en politisk kamp mot det bestående system.

Kampanjen mot den katolske kirke i Kroatia tok til etter at Zagrebs erkebiskop Franjo Kuharic sent i fjor kritiserte forholdene i enkelte jugoslaviske fengsler og forsvarte byens tidligere erkebiskop Aloysius Stepinac mot nye angrep. Stepanic ble etter krigen dømt for samarbeid med fienden, etter den katolske kirkes mening med urette.

MARKUS PÅ GÆLISK

STUTTGART (UBS/KIT): For første gang på to hundre år foreligger det nå en bibeloversettelse til gælisk, det keltiske språket som snakkes i ulike dialekter i Irland og Skottland. Det er Bibelselskapet i Skottland som nå har oversatt Evangeliet etter Markus til dagens skotsk-gælisk. Utgaven er utstyrt med Annie Valottons tegninger.

Oversettelsen er utført av universitetsfolk og prester, som nå arbeider videre med to av brevene i Bibelen. Foreløpig er det ikke bestemt å oversette hele Bibelen til skotsk-gælisk. Selvom rundt 90.000 skotter snakker gælisk, er det bare rundt 1.000 eldre skotter som har det som eneste språk.

Gravid?

Vanskeligheter?

(02) 35 18 60

AAN-Rådgivningskontor for gravide
ALTERNATIV TIL ABORT I NORGE
Torshovgaten 6, 2. oppgang Oslo 4
Åpent mand.-fred. fra kl 9-16 og 18-21

RUSSISK KRISTEN ARRESTERT

Bergen (NØP) Den russiske ortodokse kristne Alexander Ivanovich Romanov, 32, ble sist måned arrestert i byen Saratov i Sovjetsamveldet og anklaget for å ha spredt anti-sovjetisk propaganda.

Romanov har tidligere sonet en dom på seks år for å ha vært medlem av en gruppe neo-marxister på slutten av 60-tallet. Da ble han sendt til en arbeidsleir, og senere overført til det beryktede Vladimir-fengselet. Der ble han omvendt og ble en dypt engasjert ortodoks kristen, og han brøt fullstendig med marxistisk ideologi.

I fengselet ble Romanov også døpt i all hemmelighet før han så ble sendt tilbake til arbeidsleiren i Morodovia.

Etter et mislykket fluktforsøk ble han tvunget til å la seg innlegge til psykisk behandling. Romanov reiste tilbake til Saratov da han hadde sonet straffen, og bodde der til han altså igjen ble arrestert.

KVINNE ORDINERT TIL PREST AV SIN MANN

Bergen (NØP) Pastor Jean Tartier, 38 år, i Den evangelisk lutherske kirke i Frankrike, viet sin kone, Erica Tartier, til prest i nærvær av en fullsatt kirke.

Selv om det ikke lenger er så sjelden at en kvinne blir ordinert til prest, er det likevel svært sjelden at ektemannen foretar ordinasjonen.

(La Croix)

NYE BIBLER PÅ TI EUROPEISKE SPRÅK

STUTTGART (UBS/KIT): I løpet av 1980-årene vil Bibelen komme i moderne oversettelse på ti europeiske språk. Nytestamentet er allerede kommet i slik oversettelse på flere av disse språkene.

Før 1981 er omme vil hele Bibelen i «Godt Nytt»-versjonen foreligge på tysk og nederlandsk. Neste år kommer den på fransk og innen 1984 på italiensk.

Senere følger walisisk, grønlandsk, gresk, portugisisk, dansk og finsk. Norsk og nynorsk fikk som kjent moderne bibeloversettelser allerede for tre år siden.

POLITIAKSJON MOT UNDERGRUNNSKIRKEN I TSJEKKO-SLOVAKIA

Praha (KO/NØP) Myndigheten i Tsjekkoslovakia forsøker nå å ta knekken på undergrunnskirken Samisdat. Her blir prester og biskoper ordinert hemmelig, og det finnes også hemmelige klostersonner, trykkerier og illegale kirkelige aktiviteter (utflukter, bibeltimer osv.).

Metodene som myndighetene bruker for å motvirke utviklingen i undergrunnskirken er først og fremst bestikkelse, telefonavlytting og massearrestasjoner. De unge blir presset til å fortelle navnene på lederne sine og andre medlemmer.

Myndighetene i Tsjekkoslovakia frykter «polske tilstander», og angsten for dette kommer nå åpenlyst frem i partipressen. I mere forsonlige toner understrekes det at de troende ikke har bruk for en undergrunnskirke, da «alle deres religiøse behov kan tilfredsstilles innenfor rammen av den offisielle kirke», skriver Pravda.

SYD-AFRIKANSK BISKOP ØNSKER FASTERE KIRKELIG HOLDNING MOT APARTHEID

Kirken er ikke fast nok i sin kritikk av det sydafrikanske apartheidsystemet, mener den katolske erkebiskop Denis Hurley av Durban i Syd-Afrika. Det var ved et møte for den internasjonale kooperasjon for sosioøkonomisk utvikling i Dar-es-Salaam i Tanzania at erkebiskopen oppfordret kirken til å gå til praktiske tiltak mot urettferdighetene i Syd-Afrika. Selv om kirken er enig med de sortes kamp for uavhengighet, har den, ifølge Hurley, ikke gått inn for denne sak på samme måte som kirken i Zimbabwe. Syd-Afrikas kirke har reagert for langsomt og ikke inn tatt en fast nok holdning mot apartheidsystemet, mente han.

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

KIRKEOPPRØR MOT DE BRITISKE KONSERVATIVE

London (CT/NØP) *Kirken i Storbritannia kritiserer nå åpent den økonomiske politikken til den konservative statsministeren Margaret Thatcher. Faste-dag avholdt i protest.*

Den anglikanske kirkes generalsynode, avdelinger innenfor Metodistkirken og Den romersk katolske kirke gikk nylig sammen om å oppfordre kristne til å faste den 23. mars i protest mot regjeringens politikk.

Dette skjedde til tross for advarsler fra statsminister Thatcher til kirken om å holde seg borte fra politikken. Hun sa at dersom kirken tar parti i praktiske, verdslige spørsmål, kan dette svekke dens innflytelse og uavhengighet.

Den niende mars utga Det britiske kirkerådet en bønnebok i mini-format med tittelen «Faste for rettferdighet i den offentlige utgiftspolitikken». Bønneboken fordyper seg i politiske spørsmål, og tar stilling til problemer som barnetrygd, boliger, arbeidsløshet og u-lands-hjelp.

Den konservative økonomiske politikken har fremkalt sterke reaksjoner. Formannen for generalforsamlingen til Den anglikanske kirke i Skottland, William Johnston, beskriver regjeringens politikk som «umoralisk overfor menneskeheten og blasfemisk i Guds øyne. Den stigende arbeidsløsheten er mest ondartet når den rammer de unge. Finnes der noen økonomisk teori som kan rettferdiggjøre denne nedverdiggjøelse av menneskelivet og umenneskelig-gjøring av individet, for slett ikke å glemme den tidsinstilte bombe av vrede som kan springe hva tid som helst?»

NY BISKOP I LONDON

Utnevnelsen skaper strid i kirke og regjering.

Bergen (NØP) Den tidligere biskop av Truro, dr. Graham Leonard, er utnevnt til biskop av London. Dette embedet blir regnet som det tredje viktigste innenfor Den anglikanske kirke, bare erkebiskopene i Canterbury og York rangeres høyere.

Den 59 år gamle Graham Leonard,

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

som etterfølger Gerald Ellison, representerer en høykirkelig retning og regnes som konservativ i kirkelige spørsmål. Han er blant annet imot kvinnelige prester, imot at fraskilte blir viet i kirken og han går imot dødshjelp.

Leonard har ofte uttalt seg om sosiale og politiske spørsmål, og selv om han har beskyldt Thatchers konservative regjering for rasediskriminering, er det nettopp statsministeren han kan takke for utnevnelsen.

Sterke reaksjoner på utnevnelsen

Det har vært strid omkring utnevnelsen av Leonard, og årsaken til dette er at han var satt opp som nummer to på listen over kandidatene fra den kirkelige nominasjonskomiteen.

Den anglikanske kirkes generalsynode vedtok i 1976 en ny nominasjonsprosess, som legger opp til at kirkens egen nominasjon skal være avgjørende ved utnevelser. Britisk presse mener det var politisk lobby-virksomhet fra Leonards tilhengere i Underhuset som fikk statsministeren til å velge en kandidat som ikke hadde flertall i valgkomiteen. Men det påpekes også at kandidaten som var plassert øverst ikke hadde fått 3/4 av stemmene i komiteen, og statsministeren er da ikke bundet av komiteens valg. (KD/CT)

Erkebiskopen av Canterbury: KVINNELIGE PRESTER HINDRER ENHET

Bergen (NØP) Erkebiskopen av Canterbury, Robert Runcie, sa i et intervju nylig i ukebladet «Women's realm», at han sto fast ved sin beslutning om å nekte å ordinere kvinnelige prester i Den anglikanske kirke, og begrunnet dette med at det ville hindre kristen enhet. Erkebiskop Runcie sa at enhet mellom de forskjellige kristne retninger er viktigere enn spørsmålet om ordinasjon av kvinner.

Han sikter da blant annet til at Den romersk-katolske kirke helt har avvist muligheten for kvinnelige prester, men han innrømmer at det isolert sett var vanskelig å forsvare dette standpunkt.

Runcie tilføyde at det finnes forskjellige tjenester, og at han som erkebiskop ikke var mer betydningsfull i Guds øyne enn et medlem i det lokale menighetsrådet.

ANGLIKANERE FRYKTER VATIKANET

Det finnes en viss frykt innen Den engelske kirke om at en tilnærming til Den romersk-katolske kirke medfører en risiko for at man blir oppslukt. Det ga Den engelske kirkes primas, erkebiskop Robert Runcie av Canterbury, uttrykk for i en preken i Westminster nylig. Enhet må ikke bety at den ene kirke blir oppslukt av den andre, og den katolske kirkes tendens til «autoritær sentralisering og ensretting» representerer et tankekors for alle kirker som står i dialog med Roma, mente erkebiskop Runcie.

Runcie innledet med sin preken en ny runde av den økumeniske debatt i den internasjonale anglikanske-katolske kommisjon ARCIC. Hen benyttet samtidig anledningen til å uttrykke håp om at pavens besøk til England neste år fører kirkene videre mot enheten.

LUTHERJUBILEUM I ØST-TYSKLAND PLANLEGGES

(NØP) «Å elske, frykte og tro på Gud». Dette sitatet fra Luther er valgt som tema for feiringen av 500 års dagen for Martin Luthers fødsel i 1983.

Åpningen av jubiléet skal finne sted den fjerde mai i Wartburg der Luther oversatte Det Nye Testamentet til tysk.

På følselsdagen hans, den tiende november, skal det avholdes en fest-gudstjeneste i Eisleben, byen han ble født og døde i.

Det er den lutherske planleggingskomite i De evangeliske kirker i Øst-Tyskland (DDR) som sier dette i en pressemelding. I tillegg til dette planlegger komiteen flere møter og kongresser mellom mai og november 1983. En utstilling vil bli vist, og tema for dei skal være: «Martin Luther — hans liv, arbeid og de historiske følger». . .

Komiteen har også fått i oppdrag å forberede flere radio- og TV-programmer om kirkereformatoren. (EPS)

Lutheranere eller paven: HVEM HAR TOLKET LUTHER BEST?

Bergen (NØP) Den 17. november 1980 fant det i Mainz sted et møte mellom pave Johannes Paul II og representanter for Rådet for de evangeliske kirker i Tyskland. I talene sine kom de naturlig nok inn på Martin Luther og hans reformasjon

Den forhenværende lutherske biskop og i mange år formann for Rådet for Tysklands evangeliske kirker (EKD), dr. theol. Hermann Dietzfelbinger, har i en lengre artikkel analysert det de to parter sa i denne anledning. Han stiller spørsmålet: Hvem har tolket Luther best: paven eller EKD?

Det som ble sagt

EKD etterlyser en større åpning i spørsmålet om nattverden og henviser til artikkel VII om «Kirken og dens enhet» i Den augsburgske bekjennelse.

Paven repliserte med blant annet disse ordene: Først ved en fullstendig enhet har vi muligheten til med ett sinn og én tro å sitte sammen ved Herrens bord.

Dr. Dietzfelbinger syntes at dette var kloke ord fra paven, ord som også innebærer en tolkning av den samme artikkelen i Augustana og Luthers oppfatning av Kirken og forholdene mellom Ord og Sakrament.

Luthersk besinnelse

Både på romersk-katolsk og på evangelisk-luthersk hold, konkluderer Dietzfelbinger, finnes det i den økumeniske samtale ikke bare samlende, men også adskillende tendenser.

Overfor Den romersk-katolske kirke må vi hevde at de i stor grad tar Sakramentet i hierarkiets regi, når de feirer nattverden «i fellesskap med paven og biskopene», sier han. Men Den romersk-katolske kirke har all grunn til å minne oss om å stille oss selv spørsmålet hvordan det står til hos oss med den læremessige og den rette plassering av Sakramentet i menighetens liv: om Luthers nattverd-realisme egentlig er tatt alvorlig blant oss. Den luthersk-reformerte teologi må omhyggelig besinne seg på den rette forståelse av Kirke, Ord og Sakrament, såvel som på betydningen av det åndelige embede.

Ja, pavens møte med EKD har vist at man på luthersk hold nøye bør studere forholdet mellom det «som Kristi er» og det «som menneskets er», avslutter han.

Kinesisk biskop:

ØNSKER BARE GODKJENT MISJON

Bergen (EPS-NØP) Biskop Ding Guangxun som er president for Det kristne råd i Kina, advarer mot utenlandsk misjonsarbeid uten uttrykkelig godkjennelse fra de kinesiske kirkeledere. I en samtale med representanter for de lutherske kirkenes Kina-koordinasjonskontor ha biskopen erklært at misjon som drives uten de kinesiske kristnes tillatelse, må betraktes som mangel på respekt og som en uvennlig handling. Det gjelder også religiøse radiosendinger rettet mot Kina.

I samtalen understreker Ding at Kina ikke er lukket for evangeliet. Vi har lært av historien og går inn for egen forvaltning, selvstendig drift og eget misjonsarbeid for å få en uavhengig kirke, sa biskopen.

THRONSEN & CO.

BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo

Telefon 20 40 02 - 20 70 02

PRESTER ARRESTERT I VIETNAM

Minst ni prester, de fleste jesuittprester, er blitt arrestert i Vietnam i løpet av de siste tre måneder, melder kirkelige kilder i Hochiminhville (Saigon). Noen grunn for arrestasjonene er ikke blitt oppgitt.

Alt i desember i fjor ble menighetssenteret i Dac-Lo endevendt av politi, og de fire katolske prester som arbeidet der arrestert.

Tidlig i januar ble jesuittordenens regionalsuperior arrestert og hans assistent ilagt husarrest. Av de arresterte prester arbeidet tre ved et regjeringsledet sosialvitenskapelig forskningsinstitutt. De sist kjente arrestasjoner gjelder to prestestudenter fra jesuittordenen, som ble satt inn i februar. Av Vietnams 41 jesuitter kan etter alt å dømme bare syv arbeide i sjelesorgen.

Det stengte Dac-Lo-senteret var før kommunistenes maktovertagelse i 1975 en studentmenighets sentrum, og ble så omgjort til menighetssentrum, som snart ble kjent for sin religiøse virksomhet.

De sterkere restriksjoner på den katolske kirkes virksomhet er kommet etter at direktøren for kontoret for religiøse anliggender, Tran Bach Dang, ble avløst av en annen. Tran Bach Dang hadde tillatt at kirkene var åpne, og lot katekesen foregå uten altfor store restriksjoner.

Hans etterfølger antas å være mer fiendtlig innstilt mot den katolske kirke, og oppsatt på å nøytralisere kirkens mulige innflytelse i samfunnet.

FORSIKRINGSKAPTELSELSKAPET
VESTA **HYGEA**
LIVSFORSIKRINGSKAPTELSELSKAPET

MED TANKE PÅ FREMTIDEN

BIBELSELSKAP SØKER OM DANSKE TIPPEMIDLERR

København (KD/NØP) Det danske Bibelselskap har besluttet å søke om å få tippemidler til arbeidet med en ny oversettelse av det Gamle Testamente. Samtidig vil også selskapet sørge for at det stadig ligger en søknad om vanlige statsmidler til prosjektet på kirkeministerens bord.

Det var den danske kirkeministeren Tove Lindbo-Larsen som etter en samtale med undervisningsministeren og kulturministeren, oppfordret Bibelselskapet til å søke om andel i tippemidlene.

Bibelselskapet har tidligere søkt om 4-5 millioner kroner frem til 1989 til arbeidet med den nye oversettelsen av GT.

A/S NORSKE SHELL

FYRINGSOLJE

**Leverandør til de fleste
katolske institusjoner
i Norge**

Ved bestilling av olje:

02-19-12 00 - Service 02-19 12 20

PAVEN ITALIA'S MEKTIGSTE MANN?

Pave Johannes Paul II er Italias mektigste mann, fulgt av Fiat-presidenten Gianni Agnelli og president Sandro Pertini, ifølge en leserundersøkelse den italienske storavis «Il Mondo» har gjennomført nylig

I en kommentar mener «Il Mondo» at resultatet sikkert må tilbakeføres på pavens sterke personlighet, men også at italienerne legger mindre vekt på hva et menneske faktisk gjør eller kan gjøre enn på hva vedkommende representerer.

FØRSTE PUNJABI BISPEVIET I PAKISTAN

For første gang er et medlem av punjabi-folkegruppen blitt viet til katolsk biskop i Pakistan. Biskopen, dr. John Joseph, er nå hjelpebiskop i Faisalabad.

Pakistan har ca 400.000 katolske punjabis, ca 50 prester og over hundre søstre av folkegruppen.

KIRKEN I KOREA

Ifølge den koreanske katolske kirkes statistikk for 1980, hadde Sør-Korea ved begynnelsen av 1980 1.246 katolikker. Dette er 54.000 mer enn året før. Av landets atten katolske biskoper er femten koreanere; av de 1.333 prestene er 881 koreanske og av 3.200 søstre 3.021 koreanske.

Sør-Korea hadde i 1980 461 prestekandidater.

Kirken driver 789 oppdrags- og undervisningsinstitusjoner på alle nivåer for 225.000 elever og studenter, og driver dessuten tretti hospitaler, tolv aldershjem og 23 leprakolonier.

KATOLSK HYRDEBREV TIL DE FUNKSJONSHEMMEDES ÅR I ENGLAND

I anledning av det internasjonale år for de funksjonshemmede, har England og Wales' katolske biskoper sendt ut et hyrdebrev som går inn for økt innsats på dette område.

— De funksjonshemmedes år er ikke bare ment som et tilbakeblikk på hva man tidligere har gjort for disse personer, sa biskopene.

— Det er en prøvesten for hele vårt verdssystem. Dette verdssystem er svært ofte orientert mot fysisk overlegenhet og verdiløse stimuli. Fremgang måles i makt og eiendom. En slik kultur degraderer funksjonshemmede personer, sa biskopene.

Det kristne budskap vender seg imidlertid i særlig grad til de svake, fortsatte biskopene. Den britiske økonomiske politikk for tiden stod etter deres mening i krass motsetning til dette budskap, ettersom den ikke i nødvendig utstrekning kom de funksjonshemmedes behov i møte.

BIRGITTA-FORENINGENS SRI LANKA-PROSJEKT TIL STOR HJELP

Birgitta-foreningen i Halden ved Gertrud Appelmann kan fortelle at det prosjekt som foreningen har bygget opp på Sri Lanka nå fungerer i henhold til de intensjoner og forhåpninger man hadde.

..Prosjektet, som ble påbegynt våren 1979 og åpnet i desember samme år, er blitt bygget opp ved hjelp av midler som foreningen har samlet inn...

Birgitta-foreningen har ved hjelp av sine basarer skaffet tilveie flere tusen kroner, og en norsk tusenlapp er mye droyere på Sri Lanka enn her hjemme — heldigvis, ellers hadde ikke dette senteret så fort kunnet bli en realitet.

Etter å ha vært i drift i vel et år, har man bare gode erfaringer med senteret som i første rekke er påtenkt å være et ledd i hjelp til selvhjelp-politikken.

I dag utdannes det unge piker i husstell, søm og veving ved senteret, og den opplæring som her gis hjelper mange til å komme bort fra tiggerstien, som innebærer en tilværelse i fattigdom og fornedrelse. Fra senteret deles det også ut mat og klær til de aller fattigste.

For å kunne opprettholde driften av dette senteret, arrangerte Birgitta-foreningen sin tradisjonelle basar fra 25. februar til 7. mars. Foreningens medlemmer hadde laget en mengde fine håndarbeider som ble loddet ut. Det var også barnegevinster og tombola. Noen småting fra Sri Lanka ble også lagt ut for salg.

Birgitta-foreningen har et berettiget håp om å kunne få sendt en representant til Sri Lanka i forbindelse med en studietur arrangert av Norske Kvinners Nasjonalråds U-landsinformasjon. Et av foreningens medlemmer er nemlig ført opp som første varamann etter de fire som nå er valgt ut.

— Vår deltaker vil kunne tilføre foreningen mye, og bidra til å få opp interessen i Halden-distriktet for U-landskvinnenes situasjon. Et besøk på senteret på Sri Lanka ville forhåpentligvis også kunne la seg gjennomføre, sier Gertrud Appelmann.

GUDSTJENESTER I HELGENE		Dialog messe	Høy- messe
OSLO: <i>St. Olavs domkirke</i>	lörd.: 14.00 sønd.: 9.30 (eng) 19.00	14.00 9.30 19.00	— 11.00 —
Akersveien 1 tlf. 20 72 26 - 20 72 44			
<i>St. Hallvard kirke, Frans'kanerne,</i> Enehauggt. 4, tlf. 67 23 83		8.35	11.00
<i>St. Dominikus kirke, Dominikanerne,</i> Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71		9.00 18.30	11.00 —
<i>Vår Frue Villars kapell, Montebello,</i> Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21		9.00	—
<i>Grefsen kapell, Glads vei 23, tlf. 21 23 55</i>		9.00	11.00
<i>Lunden kloster, Øvre Lunden, tlf. 212587</i>			10.00
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke,</i> Tyholmen, tlf. 22 209	lörd.: 18.30 sønd.: 8.00	18.30 8.00	11.00
BERGEN: <i>St. Pauls kirke,</i> Christiesgt. 16, tlf. 21 54 10	lörd.: 19.00 sønd.: 11.00	19.00	11.00
<i>Vår Frue Kirke, Helleveien</i>	sønd.: 9.30	9.30	—
<i>Florida kapell, Nygaardsgt. 124</i>		19.00	—
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke,</i> Cappellensgt. 1, tlf. 83 20 19	lörd.: 13.00 sønd.: 8.30	13.00 8.30	10.30
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke,</i> Kongensgt. 9, tlf. 11 438		9.00	11.00
HALDEN: <i>St. Peters kirke,</i> Kr'stjan V's pl. 1, tlf. 81 168		9.00	10.45
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke,</i> Torvgt. 113, tlf. 23 751	lörd.: 18.00 sønd.: 11.00	18.00	11.00
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke,</i> Haraldsgt. 21, tlf. 23 195			11.00
HØNEFOSS: <i>St. Theresias kirke,</i> Vesterngt. 5, tlf. 22 381		9.00	11.00
KRISTIANSAND S.: <i>St. Ansgar kirke,</i> Kirkegt. 3, tlf. 24 225	lörd.: 18.00 sønd.: 11.00	18.00	11.00
LILLEHAMMER: <i>Mariakirken,</i> We'demannsgate 3 A, tlf. 52 550	lörd.: 18.00 sønd.: 10.00	18.00	10.00
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke,</i> Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85		9.00	10.30
MOSS: <i>St. Mikael's kapell,</i> Ryggeveien 24, tlf. 51 038		—	17.00
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke,</i> Sverresgt. 26, tlf. 50 793	lörd.: 18.00	18.00	11.00
STABEKK: <i>Maria kirke,</i> Nyveien 17, tlf. 53 77 35		19.00	10.45
<i>Eikeli kirke, Veståsen 20, tlf. 24 25 69</i>		9.15	10.30
STAVANGER: <i>St. Svithuns kirke,</i> Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	lörd.: 17.00 sønd.: 8.30	17.00	11.00
Søndag kl. 18.00 dialogmesse på fransk.	9.30	9.30	—
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke,</i> Sandef'ordsgt. 1, tlf. 11 949			11.00
VOSS: <i>St. Olavs kapell</i> Finne, tlf. 12 510		Efter avtale	
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke</i> Prinsensgt. 2a2		9.00	11.00
B'skopen og prestegården, tlf. 21 214			—
<i>St. Elisabeth hospital, Ila, tlf. 21 670</i>		6.15	—
KRISTIANSUND N.: <i>St. Eysteins kirke,</i> Fl'integt. 5, tlf. 72 779			11.00
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke og</i> <i>St. Eysteins sykehjem, Jernbanegt. 29</i>			11.00
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke,</i> Parkveien 23, tlf. 51 467			11.00
ALESUND: <i>Vår Frue kirke,</i> Norgesund, tlf. 37 558	lörd.: 17.00 sønd.: 8.30	17.00 8.30	11.00
TROMSØ: <i>Vår Frue kirke, Storgt. 94.</i> Sogneprestens tlf. 84 277	lörd.: 18.00 sønd.: 11.00	18.00	11.00
<i>St. Elisabethsøstrene,</i> Balsfjordgt. 35, tlf. 81 487	sønd.: 8.00	8.00	—
BODØ: <i>St. Eysteins kirke,</i> Hernesveien 22, tlf. 21 783		8.15	10.30
HAMMERFEST: <i>St. Mikael kirke,</i> Salsgt. 52, tlf. 11 447		19.00	11.00
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke,</i> Skolegt. 4, tlf. 61 501	lörd.: 15.00 sønd.: 10.30	15.00	10.30
NARVIK: <i>Kristi Kongekirken,</i> Håreksgt. 82			18.30
SELFORS: <i>Vår Frelses kirke,</i> Skipper Nilsensgt. 21, tlf. 52 072		Efter avtale	

St. Peters Kirke, Halden. Søndagsgudstjenestene i tiden fra 1. april til 1. oktober blir: Dialogmesse kl. 8.-, Høymesse kl. 10.-.

KRISTNE ASSYRERE ANHOLDT I KLOSTER I SVERIGE Politi-rassia i kloster ved Uppsala

Stockholm (KD/NØP) Sist i februar pågrep det svenske politi 10 kristne assyrere som var gjemt i et lite kloster sør for Uppsala. Søster Marianne, som tilhører Helligånd-søstrene, sier at de hadde gjemt assyrerne fordi de ikke hadde fått oppholdstillatelse. Søstrene ville bringe til veie bevismateriale om de angjeldende assyrernes situasjon i hjemlandet.

«Mange der har ikke en sjanse til å klare tilværelsen hjemme, og da er det vår plikt å hjelpe disse, selvom de ikke har fått oppholdstillatelse», sier søster Marianne, som reagerer sterkt på at politiet i det hele tatt trenger inn i et kloster. «I mange land ansees klostre for å være et fristed for mennesker i nød», sier hun.

NY GRESK-ORTODOKS PATRIARK I JERUSALEM

Biskop A. Aarflot har vært i privat audiens hos den nye patriarken.

Jerusalem (privat/NØP) Dioduros I. ble høytidelig innsatt som ny patriark i Jerusalem den første mars i år. Til stede under seremonien i Gravkirken var det møtt frem mange fremtredende kirkelige geistlige fra hele verden, blant annet flere offisielle representanter fra Vatikanet, flere statstjenestemenn og kirkelige leder fra Israel, og biskop Andreas Aarflot fra Oslo representerte det Lutherske Verdensforbund (LVI) som medlem i Verdensforbundets eksekutivkomité.

I en privat sammenkomst mellom Aarflot og den nye patriarken ble det diskutert hvordan man best skulle utvikle kontakten mellom de to kirkesamfunnene.

I en kommentar til NØP sier biskop Aarflot at den nye patriarken vil, som sin forgjenger også gjorde, støtte arbeidet med de offisielle læresamtaler som skal ta til i Helsinki i Finland i september inneværende år.

Aarflot sier også at han under samtalen også ga uttrykk for stor glede over å få være til stede under hans innsettelses-seremoni. Det er første gangen LVF har hatt offisielle representanter til stede ved slike anledninger. Han sa at han så på dette som et nytt tegn på det voksende gode forholdet mellom de to kirker.

FLER POLITISKE MORD OG MER SULT I UGANDA

Ugandernes håp om en rask normalisering i landet etter valgene i desember er ikke blitt oppfylt; økonomiske problemer, hungersnød og tiltagende politiske mord preger hverdagen. Det beklaget kardinal Emanuel Nsuguba, katolsk erkebiskop i Kampala, i en appell rettet til folk og regjering, der han oppfordret til større innsats om gjenoppbyggingen av landet.

Samtidig avviste kardinalen rykter om at han selv hadde et illegalt våpenlager. Kardinal Nsuguba betraktet det som en plikt å fortelle offentligheten om situasjonen i landet.

Ved siden av politiske voldshandlinger, plyndringer ved gatesperringer og voldtekter utført av soldater, kritiserte kardinalen dessuten et av de første fremleggene fra den nylvalgte president Obote, nemlig kampen mot svartebørsen. Kampanjen var sikkert godt ment, innrømmet kardinalen, men bekjempelsen av svartebørsen, som er livsnødvendig så lenge normale økonomiske strukturer ennå

BEGRAVELSESBYRÅET

TS Jacobsen a/s
Ullevålsvn. 1

TELEFON * 20 79 05
Alltid telefonvakt

Vi kommer i konferanse
Ordner alt

Egen parkeringsplass

LITURGISK KALENDER

MAI

1. Ferial. Ap.Gj. 5, 34-42. Joh. 6, 1-15, eller Josef, håndverkeren. 1. Mos. 1, 26 - 2, 3, eller Kol. 3, 14-15. 17.23-24. Mt. 13, 54-58.
2. Athanasius, biskop og kirkelærer. Ap.Gj. 6, 1-7. Joh. 6, 16-21.
3. **3. søndag i Påsken.** Ap.Gj. 2, 14.22-28. 1. Pe. 1, 17-21. Luk. 24, 13-35. (Filip og Jakob, apostler, feires ikke).
4. Ferial. Ap.Gj. 6, 8-15. Joh. 6, 22-29.
5. Ferial. Ap.Gj. 7,51-59, (Gr. 7, 51 - 8, 1a). Joh. 6, 30-35.
6. Ferial. Ap.Gj. 8, 1-8 (Gr. 1b-8). Joh. 6, 35-40.
7. Ferial. Ap.Gj. 8, 26-40 Joh. 6, 44-52 Gr. 44-51).
8. Ferial. Ap.Gj. 9, 1-20 Joh. 6, 53-60 (Gr. 52-59).
9. Ferial. Ap.Gj. 9, 31-42. Joh. 6, 61-70 (Gr. 60-69).
10. **4. søndag i Påsken.** Ap.Gj. 2, 14a.36-41. 1. Pe. 2, 20b-25. Joh. 10, 1-10.
11. Ferial. Ap.Gj. 11, 1-18. Joh. 10, 11-18.
12. Ferial eller Nereus og Achilleus, martyrer, eller Pancratius, martyr. Ap.Gj. 11, 19-26. Joh. 10, 22-30.
13. Ferial. Ap.Gj. 12, 24 - 13, 5a. Joh. 12, 44-50.
14. **Mattias**, apostel. Ap.Gj. 1, 15-17.20-26. Joh. 15, 9-17.
15. Ferial eller Hallvard, martyr. Ap.Gj. 13, 26-33. Joh. 14, 1-6.
16. Ferial. Ap.Gj. 13, 44-52. Joh. 14, 7-14.
17. **5. søndag i Påsken.** Ap.Gj. 6, 1-7. I. Pe. 2, 4-9. Joh. 14, 1-12.
18. Ferial eller Johannes I., pave og martyr. Ap.Gj. 14, 5-17 (Gr. 5-18). Joh. 14, 21-26.
19. Ferial. Ap.Gj. 14, 18-27 (Gr. 19-28). Joh. 14, 27-31a.
20. Ferial eller Bernadin av Siena, prest. Ap.Gj. 15, 1-6. Joh. 15, 1-8.
21. Ferial. Ap.Gj. 15, 17-21. Joh. 15, 9-11.
22. Ferial. Ap.Gj. 15, 22-31. Joh. 15, 12-17.
23. Ferial. Ap.Gj. 16, 1-10. Joh. 15, 18-21.
24. **6. søndag i Påsken.** Ap.Gj. 8, 5-8.14-17. 1. Pe. 3, 15-18. Joh. 14, 15-21.
25. Ferial eller Beda den Ærverdige, prest og kirkelærer, eller Gregor VII., pave, eller Maria Magdalena de' Pazzi, jomfru. Ap.Gj. 16, 11-15. Joh. 15, 26 - 16, 4 (Gr. 15, 26 - 16, 4a).
26. Filip Neri, prest. Ap.Gj. 16, 22-34. Joh. 16, 5b-11 Gr. 5-11).
27. Ferial eller Augustin av Canterbury, biskop. Ap.Gj. 17, 15.22 - 18, 1. Joh. 16, 12-15. (I Tromsø stift: årsdagen for biskop Gøbels bispevielse).
28. **Kristi Himmelfart.** Ap.Gj. 1, 1-11. Efes. 1, 17-23. Mt. 28, 16-29, eller Ferial. Ap.Gj. 18, 1-8. Joh. 16, 16-20.
29. Ferial. Ap.Gj. 18, 9-18. Joh. 16, 29-23a.
30. Ferial. Ap.Gj. 18,23-28. Joh. 16, 23b-28.
31. **7. søndag i Påsken.** Ap.Gj. 1, 12-14. 1. Pe. 4, 13-16. Joh. 17, 1-11a. eller Kristi Himmelfart (se 28. mai). (Jomfru Marias Gjesting feires ikke).

ikke er gjenoppbygd, kan ikke lykkes før markeds- og handelsvesenet igjen fungerer.

Om ryktene om sitt illegale våpenlager mente Nsuguba at det i skremmende grad lignet på Amins tider, da det var umulig for noen å besøke utlandet uten å bli mistenkt for å ha skaffet seg våpen.

KVINNELIGE LUTHERSKE PRESTER INTET HINDER I ØKUMENIKKEN

De kvinnelige protestantiske prester er ikke ubetinget noe hinder på veien mot kirkelig enhet. Det er den internasjonale felleskommisjon mellom de evangelisk-lutherske kirker og den romersk-katolske kirke nylig kommet fram til.

Som det heter i et kommuniqué offentliggjort i Roma og Geneve i mars, betyr denne innsikt at man er kommet et godt

stykke videre på økumenismens vei.

Den forskjellige kirkelige praksis angående kvinnelige prester er intet prinsipielt hinder; problemets kjerne er embedsoppfattelsen og kirkebegrepet i de to konfesjoner.

ITALIENSK BISKOP INTERVENERER FOR FENGSELE

I et telegram til den italienske justisminister har biskop Luigi Bettazzi av Ivrea intervenert til fordel for de hungerstreikende fanger i fengsler i hans bispedømme. De fengslede ble flyttet fra fengsler i Sør-Italia etter jordskjelvene i november i fjor til fengsler i Nord-Italia, og ønsker nå å bli flyttet tilbake til hjemlige trakter.

Fangene ble flyttet nordover fordi de gamle fengsler ble ødelagt eller usikre etter jordskjelvene. Forlegningen hadde imidlertid også det resultat at fangene mistet kontakten med sine pårørende.

KINESISKE KRISTNE FAR IKKE MOTTA ØKONOMISK STØTTE FRA UTLANDET

Regjeringen i Peking har kategorisk forbudt alle religiøse organisasjoner i Kina å utnytte religionsfriheten til å sikre seg «finanssiell eller moralsk» støtte fra utlandet. Dette ble gjort kjent gjennom det kinesiske kommunistpartis presseorgan «Honggi» (Røde Fane) i mars. Rett før hadde Pekings «patriotisk-katolske» biskop Michael Fu Tieshan angrepet Vatikanet i en stillingtagen til Pave Johannes Paul IIs forsoningsappell til kinesiske katolikker fra Manila i februar. Biskop Fu beskyldte indirekte Vatikanet for å støtte opp om katolske «dissidenters» virksomhet i Kina.

Han siktet her til de katolikker som ikke ville være med på de såkalt patriotiske katolikkers brudd med Roma i 1957. I et intervju med det amerikanske tidsskriftet «Newsweek» hevdet biskop Fu at det i to år hadde forekommet «sabotasjeaksjoner» mot kirken, og det kunne ikke utelukkes at Vatikanet stod bak.

I artikkelen om religionsfriheten i «Honggi» ble det innskjerpet at alle religiøse organisasjoner i Kina måtte være «patriotisk og fri», og derfor ikke må motta penger eller andre gaver fra utenlandske religiøse organisasjoner. Religionen har heller ikke anledning til å øve innflytelse «i politiske anliggender, i oppdragelses- og skteskapsspørsmål eller på forskningsområde».

Samtidig minnet det kommunistiske partiorgan om at de troende på samme linje som ateistene har til oppgave «å elske fedrelandet og støtte sosialismen og det kommunistiske parti». Dessuten mente tidsskriftet at religionen ville fortsette å eksistere «svært lenge» i Kina; «antagelsen om at religionen raskt vil forsvinne av seg selv i takt med vitenskapsutviklingen og det tekniske fremskritt, er urealistisk», mente artikkelforfatteren.

LITT AV HVERT . . .

Hvordan skal man tiltale eller omtale en prest?

Kirkefolk og andre i Europa bruker fremdeles «pater» for «ordensprester» og «pastor» for «sekularprester». Her i menigheten er folk i tvil: oftest blir prestens familienavn eller fornavn brukt. Personlig har jeg ikke noe imot bruk av fornnavnet, hvis forholdet til presten er så familiært eller hvis presten selv tillater det.

Men jeg reagerer sterkt imot bruk av familienavnet alene, særlig på tiltale-måte. Ingen av oss prester her liker det gammeldagse «pater». Men «pastor» er, synes jeg, meget passende. Pastor betyr «hyrde», og dette passer godt til presten og hans gjerning, hva enten han er ordens- eller sekular prest.

Alex Kons i Haugesund Menighetsblad.

Den glade sogneprest . . .

(Forts. fra s. 3)

nå på at De ikke er så ung lenger, og det er jo så mange forskjellige språk der ute. — Hva mener De derimot om Norge?» —

«Norge», svarte jeg. «Jeg har aldri tenkt på Norge, men det er forsåvidt bra for meg.»

«Vel», sa han, «hvis De ber om å bli sendt til Norge neste år, så er De i Norge neste år. Sier De derimot ingenting, så er det mulig at vi ber Dem om om å reise til Norge.» —

Jeg sa ingenting og jeg skrev ingenting, og det gikk en hel sommer. Så plutselig kom det et brev: Vi har besluttet å be Dem reise til Norge som prest. Vi håper De vil følge Deres kall. — Og så kom jeg til Norge i September 1958!

Sognepresten i Fredrikstad er en glad mann. En glad mann er også en lykkelig mann, derfor håper vi også at hans ferd til Det hellige landet ikke alene må bli en opplevelse, men til en berikelse og at han må vende hjem til sin hjord med fornyet mot og inspirasjon til det daglige arbeide for sine menigheter.

Svend Aage Rasmussen

MALERMESTER

utfører allslags maler- og tapetserarbeider

Georg og Otto Foerster

Tlf. 21 69 06

tror på fellesskap i den Hellige Ånd, kan dere forenes i bønn», sa han.

Ellers var det spesielt den karismatiske bevegelse kardinalen tok for seg i møtet med pressen. Bevegelsens røtter finnes i kraften fra den Hellige Ånd og apostlenes liv, mente kardinalen. Den legger vekt på åndelige nådegaver som helbredelse, tungetale og profeti, og den kommer til uttrykk i inderlig og spontan gudsyndyrking.

Suenens snakket med sympati om mennesker som i bokollektiv forsøker å skape et kristent samfunn i stil med kirkens første tid. Det gledesfylte i de karismatiske gudstjenester er et viktig supplement til det rolige og grundige arbeid som mange teologer utfører. Mennesker som sier at bevegelsen ikke passer «mitt temperament», trøster han med at han selv følte seg litt fremmed for bevegelsen da han fikk oppdraget. Men det viktigste er å be med hjerte, kropp og sjel, og spesielt er det ungdom som finner det de søker i et slikt engasjement, avslutter kardinal Suenens.

GAVENE TIL 1. KOMMUNION OG KONFIRMASJON FAR DU HOS OSS:

KORS, KRUSIFIKSER OG MEDALJER

IKONER, MALTE OG REPRODUSERTE

OG TAVLER MED BARNEMOTIVER

BØKER, PLATER OG KASSETTER

UTSKARNE OG STØPTE STATUER AV MARIA OG BARNET,

OG DEN HELLIGE FAMILIE

LYS M/ KRISTNE SYMBOLER CA. 4 CM I DIAMETER,

20 OG 39 CM HØYE

UTSØKTE KORT MED KRISTNE MOTIVER OG KUNSTKORT

Vi sender over hele landet

TORS DAG HOLDER VI ÅPENT FRA KL. 9 — 18.

ST. OLAV BOKHANDEL A/S

Akersveien 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48.

Åpent kl. 9—16, lørdager 10—14.

Torsdag 9—18.

LÆRERSTILLINGER

St. Sunniva skole i Oslo er en privat, katolsk barneskole med to klasser i hvert trinn, 1.—6. klasse.

Det vil bli ledig ett — muligens to — årsvikariater f.o.m. 1/8.81.

En av søkerne må foruten vanlige fag også kunne dekke sløydpreget forming.

For stillingen gjelder de vilkår som går fram av lov og lønnsregulativ. Stillingene er innlemmet i Statens pensjonskasse. Fullstendig utlysnings-tekst ved henvendelse til skolen innen 20. mai 81.

St. Sunniva skole
Akersvn. 4
Oslo 1.

St. Michaels Menighet i Moss har fått søstre. For å markere denne begivenhet og samtidig feire sogneprestens 40 års jubileum ble det avholdt festmesse med etterfølgende sammenkomst i menighetslokalene. Biskop Jon W. Gran, Oslo, var til stede.

På bildet ses sr. Avita Storre og Helga Kristiansen i hyggelig samtale med Liliana Zupan og Czeslaw Kotonski.

Den nordiske valfart til Lourdes

20 — 27 AUGUST 1981

8 dages flyreise med fuld pension

Pris: Kastrup - Lourdes, tur-retur, på hotel dkr. 3.375,—

Særpris for syge og handicappede

på «Accueil Ste. Bernadette» dkr. 2.325,—

Læger, sygeplejersker, samaritler medfølger.

Valfartspræst: Pater Per WAAGØ, O.M.I.

Program og oplysninger:

VALFARTSKOMITEEN, Barsehøj 25, DK. 2900 HELLERUP.

Lettisk katolsk prest forfulgt i Sovjetunionen

Enkeltheter om de sovjetiske myndigheters forfølgelse av den 32-årige katolske prest Vladislav Savalnjuk, som i november i fjor ble innlagt på en psykiatrisk anstalt, er nå blitt kjent i vesten.

Tidlig i oktober 1980 forsøkte ukjente å trenge inn i pastor Savalnjuks bolig i Varaklani i Sovjetrepublikken Lettland. Han vendte seg så til den katolske komite til forsvar av de troendes rettigheter i Vilnius (Litauen) om hjelp. Det som hadde alarmert ham, var de ukjente inntrengeres skrik mot ham: — «Kamerat Savalnjuk, enten forsvinner du herfra, eller det går med deg som med Turlajs!»

Den katolske prest Turlajs ble slått ihjel i september 1980 og liket kastet i en innsjø.

En murstein ble også kastet inn gjennom vinduet til sakristiet der Savalnjuk oppholdt seg og traff presten i hodet. Han ble stygt skadet.

Neste dag var det inbrudd i prestens garasje, og hans bil ble stjålet.

Den lokale politistyrke foretok seg intet for å oppklare episodene.

Da Savalnjuk kort etter ble syk under en reise til Daugavpils og innlagt på stedets sykehus, ble han etter ordre fra sentralt hold i Riga overført til en psykiatrisk avdeling. Samtidig ble han fratatt sin arbeidstillatelse som prest.

Komiteen til forsvar for de troendes rettigheter har forgyves krevd å få Savalnjuk ut av det psykiatriske sykehus, ettersom de er overbevist om at han er fullstendig frisk psykisk sett. Den har også forsøkt å få myndighetene til å gi Savalnjuk tilbake hans dokumenter.

Pastor Savalnjuk er kjent med forfølgelser fra sin tidligere karriere. Han var en tid den eneste katolske prest i Den moldaviske sovjetrepublikk. Der drev han et meget frukt-

bart arbeid, og han var svært godt likt blant ungdommen. Derfor ble det i 1978/79 satt igang regelrette kampanjer mot ham, og i desember 1979 ble han fratatt sin arbeidstillatelse som prest i Moldavia. Deretter fant biskopen av Riga arbeidsoppgaver for den forfulgte prest i Den lettiske sovjetrepublikk.

LANGT SKRITT PÅ VEI MOT KIRKERS ENHET

Den internasjonale kommisjonen mellom katolikker og lutheranere har utarbeidet dokument om embedet.

Lantana (LWI/Croix/NØP) *Med et dokument om «det geistlige embedet i kirken» kunne den internasjonale evangelisk-luthersk/romersk-katolske kommisjonen etter et møte i Lantana fra 9.-14. mars, avslutte betenkningene omkring embedet. Særlig har spørsmål omkring biskopenes rolle vært nøye drøftet.*

Den første sammenkomsten mellom de internasjonale samtale-gruppene fant sted i 1965.

Disse sammenkomstene begynte i 1965 og resulterte i opprettelsen av en internasjonal dialog-kommisjon som første gangen kom sammen på Malta i 1972.

Siden den gang har de hatt møter regelmessig hver 18. måned. I de siste årene har de utgitt særlig to viktige dokumenter, nemlig «Herrens måltid» (das Herrenmahl 1977) om nattverden og «Alle under én Kristus» (1980) om den Augsburgske Bekjennelse.

Møtet i Lantana handlet om problemer omkring embedet i kirkene og særlig biskopenes rolle. Også spørsmålet om ordinasjon av kvinner til presteembedet ble diskutert. Selv om det her er forskjellige synspunkter kirkene imellom var kommisjonen av den oppfatning at dette spørsmålet IKKE er av en avgjørende betydning for det videre arbeidet for enhet mellom kirkene.

Møtet denne gangen ble ledet av den katolske biskopen i København, Hans Martensen og professor i religionshistorie, lutheraneren dr. George A. Lindbeck.

Et av de lutherske medlemmene sa i et intervju etter møtet: «Det er kanskje ikke en enhet av kirkene vi streber etter. Men hvis vi kommer til en fullstendig overensstemmelse om embedet og om nattverden, da vil det allerede være en slags enhet.»

NEDERLANDS KIRKE OPPFORDERER TIL ATOMVÅPEN-DEBATT

Lederen for den katolske kirke i Nederland, kardinal Jan Willebrands, har i et skriv til de katolske institusjoner og organisasjoner oppfordret til å ta opp til debatt atomvåpenproblemet. I skrevet understreker kardinalen at «det tiltagende våpenkappløps vanvidd» gjør kirkens ledelse mer og mer bekymret. Han vil nå ha problemet drøftet på alle plan i kirken, i håp om å få respons innen den 1. januar 1982. Deretter vil de nederlandske biskoper ta opp emnet i de nederlandske kirkesamfunns økumeniske fredsråd (IKV).

PORTUGISER PRESTEVET I ANGOLA

For første gang siden MPL.s seier i kolonikrigen i Angola for ni år siden er en katolsk prest blitt viet i hovedstaden

Luanda. Ekstra oppsiktsvekkende er at den nye prest ikke er angolaner, men en portugisisk misjonær, som kom til landet i 1978.

Kirken håper at tillatelsen til prestevielsen er et tegn på regjeringens vilje til å modifisere den restriktive kirkepolitikk i landet.

MANGE PROTESTANTER I ROMANIA EMIGRERER

Paris (La Croix/NØP) Hvert år siden den andre verdenskrig har ca 4500 rumenere fra den protestantiske kirke emigrert. Blant dem som har forlatt sitt land er det tre ganger så mange intellektuelle som mennesker uten høyere utdanning.

Fra enkelte prester som har emigrert i det siste er det kommet frem at mange andre prester nå ikke vil forlate hjemlandet fordi de ikke vil ødelegge styrken og viljen til dem som er igjen i landet.

En opmerksom avisleser kan ikke unngå å legge merke til at man ikke så sjelden fra norsk statskirkehold viser til katolsk liturgi, nu senest til askeonsdag som begynnelse til de førti dagers fastetid, og endog understreker fastens betydning i kristen sammenheng. De fleste vil vel også ha registrert at fra første april tok den norske statskirke en ny messedrakt i bruk, ja ny for norske protestanter, men ikke for oss, da denne messedrakt er en nøyaktig kopi av vår egen, som allerede var i bruk i over fem hundre år i Norges katolske tid. Det er gledelig at man søker tilbake til «de gamle stier», at man igjen etter fire hundre års «protest», omenn foreløpig bare i det ytre, finner ut at det dog er noe som er meget anvendelig og praktisk og er i «internasjonalt» bruk.

Måtte denne ytre tilnærming bare være et uttrykk for begynnelsen til en oppriktig økumenisk dialog på det indre plan».

Men for oss katolske kristne bør ikke askeonsdag og fastetid bare være innholdsløse merkedager i kalenderen, som vi kanskje i beste fall husker på og lar passere forbi, for så etter eget forgodtbefinnende å sole oss, i Påskens mange helligdager til Jesu Kristi ære, istedenfor å besinne oss på oss selv og vårt personlige forhold til Jesu Kristi lidelse og oppstandelse.

Disse sentrale sannheter i vår tro kan vi simpelthen ikke leve forbi hvis vår tro er ekte og livskraftig, og ikke bare en helgedagskledning vi bruker når det passer oss ved given anledning. Hør hva Ånden sier til Kirkene i Johannes' åpenbaring 3, 14:

«Jeg kjenner dine gjerninger, at du er hverken kald eller varm. Å, var du bare kald eller varm. Men siden du er lunken og hverken kald eller varm, vil jeg utspy deg av min munn. For du sier: «Jeg er rik og har overflod og mangler ingenting.» Og du vet ikke at du er elendig og jammerfull og fattig og blind og naken. — Dem jeg elsker, refser og tukter jeg. Vær derfor ivrig og gjør bot. Se, jeg står utenfor døren og banker på. Om noen hører min røst og lukker opp døren for meg, vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham og han med meg.»

VÆR HILSET, JESU KRISTI KORS, VÅRT ENESTE HÅP I LIV OG I DØD!

Menighetsbrev

KIRKEKOMITE SØKER GRASROT-KONTAKT

OSLO (KIT): Komiteen for internasjonale kirkelig Råd for Den Norske kirke ønsker bedre kontakt med folk i menigheter og organisasjoner i kirken. På vårmøtet i Oslo nylig vedtok komiteen at grasrota i kirken må utfordres til å si hva den mener om bøker, hefter og lignende som komiteen gir ut.

Først da kan komiteen få et inntrykk av om det den stiller med er til nytte for noen, ble det understreket. Det neste komiteen har på trappene er en studiebok om fredsarbeid.

Det ble pekt på at Komiteen for internasjonale spørsmål bør koble seg inn på Kirkerådets kontaktnett når det gjelder bispedømmer og menigheter, men må opprette egne kontakter når det gjelder de frivillige organisasjonene i kirken. Mellomkirkelig Råd har i en viss grad allerede slik kontakt med både ytre- og indremisjonsorganisasjoner. Nylig møtte for eksempel Nedrustningsutvalget under Komiteen for internasjonale spørsmål folk fra de frivillige organisasjonene for å snakke om kirkens rolle i nedrustningsarbeidet.

Det meste av vårmøtet i Komiteen for internasjonale spørsmål var viet forholdene i Øst-Europa. Til denne sesjonen var det invitert gjester fra Amnesty International, den norske Helsinkikomiteen, Slavisk-baltisk institutt ved Universitetet i Oslo og Misjon bak Jernteppet. Foredragene og samtalen la vekt på å få fram de tildels store samfunnsmessige og kirkelige forskjellene mellom landene i Øst-Europa. Det ble ikke vedtatt noen uttalelse.

Komiteen mottok også blant annet en lengre rapport fra et av medlemmene, bibelskolelærer Bjørn Willoch, som sent i fjor besøkte lutherske kristne på Cuba. På vegne av Den norske Santalmisjon, Det Lutherske Verdensforbund og Den lutherske Missourisynoden i USA forsøkte han å spore opp restene av Den lutherske kirke på øya. Det han fant var i stor grad den delen av kirken som hadde

slått rot i de lavere lag av befolkningen. De fleste prestene og mange av de mer velstående lutheranerne var såpass nordamerikanske i sin kristendomsform at de reiste til USA i årene etter Fidel Castro tok makten. Pastor Willoch vigslot tre kubanere til prester mens han var på øya.

DEN KATOLSKE KIRKE I ALASKA

I Alaska, som USA i 1867 kjøpte av Russland, bor det 40 000 katolikker. Det er ca. 10 pst. av innbyggerne. Den katolske befolkningsgruppen består av så vel hvite som svarte som eskimoer, indianere og aleutere. Kirken er inndelt i et erkebispedømme (Anchorage) og to små bispedømmer (Fairbanks og Juneau) med 53 menigheter, 45 sjelsorgsentra og 33 misjonsstasjoner.

Spesielle problemer med hensyn til sjelsorg er ifølge Die Katolische Missionen nr. 1/1981 territoriets størrelse (som hele Vest-Europa) og den raske overgang fra jeger- til industrisamfunn. Befolkningen består hovedsakelig av ungdom. Gjennomsnittsalderen er bare 22 år. Tilveksten er 2,5 pst., en av de høyeste i verden. Dette gjør barne- og ungdomsarbeidet inklusive undervisning til kirkens viktigste oppgave. Den raske utviklingen har bl. a. medført at en materialistisk tankegang har fått stor utbredelse. Alkohol- og narkotikamisbruk, skilsmisser og selvmord preger situasjonen. Det siste særlig blant de helt unge.

Den katolske tro kom til Alaska for hundre år siden med biskap Charles Seghers i Vancouver, som grunnla to menigheter. Da han imidlertid ble myrdet på en av sine misjonsreiser av en av sine medhjelpere, overtok italienske jesuitter fra California misjonsvirksomheten, som de konsentrerte omkring eskimoer og indianere. Da området omkring århundreskiftet ble oversvømmet av gullgravere, tok de også disse med i sine anstrengelser og som var en i åndelig henseende forlatt befolkningsgruppe. Jesuittene ble fra 1888 understøttet av ordenssøstre fra den kanadiske kongregasjon av

St. Anna-søstrene, som straks gikk i gang med skolearbeidet. Senere kom det til søstre fra Ursulinenes kongregasjon. De katolske skoler anses for å være forbilder i Alaska. Både skolearbeidet og sjelsorgen er pga. klimaet (rått, fuktig) og den spredte befolkning over enorme områder i særdeleshet krevende, selv om man nå har byttet ut hundespennet med fly og helikopter. En prest behøver i regelen 12 uker for å besøke 50 familier i et bygdeområde. Et viktig moment er her de innfødte diakoner. I bispedømmet Fairbanks finnes det for eksempel 15 slike og 14 er under utdanning. De kan ivareta alle kirkelige funksjoner unntatt å selebrere messen og høre skrifte.

Da arbeidet blant ungdommen under alle omstendigheter anses for å være den aller viktigste funksjon besluttet man for en del år siden å fastsette ganske særlige tiltak. Fra alle jesuiterkollegier i De forente stater utsendtes et opprop til den katolske ungdommen om å danne frivillige grupper som kunne påta seg praktisk arbeid i misjonen. Det meldte seg 200 ungdommer som forpliktet seg til å arbeide minst et år etter fullført gymnas. De gjør en innsats hovedsakelig som lærere, kateketer og kirkelige sosialarbeidere. De får 160 kr. pr. måned i lommepenger pluss mat og hus. Eksperimentet har falt usedvanlig heldig ut. De unges engasjement er påfallende og de oppfatter seg selv snarere som misjonshjelpere enn som sosialarbeidere. Der hvor disse «volunteers» begynner sin virksomhet oppstår det ungdomsgrupper helt spontant. Unge eskimoer og indianere som på grunn av massemedias virksomhet har fjernet seg fra den kristne tro, har oppdaget kristendommen og den kristne livsstil. Også for de frivillige selv sies eksperimentet å ha betydd meget. De har for manges vedkommende forlatt dette området med et dypere forhold til sin tro. De fleste har forblitt på sin post i tre år eller lengre i stedet for minimumsavtalen på et år.

(Signum)

Polen trenger hjelp!

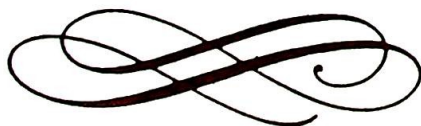
Sulten står foran mange dører i Polen. Mangelen på matvarer er akutt mange steder. Barnerike familier, syke og eldre har problem med å skaffe det daglige brød. Det er vanskelig å stå i kø time etter time dag etter dag bare for å få tak i det mest nødvendige, for så å oppdage at det man var ute etter mange ganger ikke er til å oppdrivee.

Det polske CARITAS og de kirkelige myndigheter i Polen har anmodet om hjelp utenfra og en internasjonal hjelpe-organisasjon er blitt satt på benene. Caritas-organisasjoner i Sentraleuropa, i særdeleshet i Østerrike og Vest-Tyskland, er allerede på vei med vognlass med matvarer til sultende mennesker i Polen. Maten distribueres på polsk område gjennom de katolske menigheters hjelpekomitéer.

De skandinaviske Caritas-organisasjoner er også blitt oppfordret til å rekke en hjelpende hånd. Den svenske CARITAS er allerede i gang med en storstilet innsamling blant svenske katolikker og andre som ønsker å støtte opp om dette hjelpeprosjekt. I Sverige satser man på samme måte som CARITAS på kontinentet på å avhjelpe den akutte mangel på matvarer, mens man i den norske CARITAS mener bedre å kunne hjelpe ved å forsøke å skaffe medisiner som det også synes å være stor mangel på i Polen. Problemet her er imidlertid at polske leger skriver ut resepter på legemidler som man forlengst har sluttet med å markedsføre andre steder i Europa, men CARITAS mener at det allikevel skulle være mulig å være med til å nå trossfeller og andre som trenger hjelp.

De norske CARITAS arbeider intimt med en krets av polakker i Norge, og det er blitt arrangert et konsertarrangement i Oslo, som skal fange interessen for de humanitære problemer i Polen, og hvis eventuelle overskudd helt går til formålet. I kjølvannet på denne konsert som fant sted den 3. mai vil det bli satt i gang en større innsamling som kontrolleres av anerkjente organisasjoner.

CARITAS STØTTER MENNESKER I NØD — DERFOR SLUTT OPP OM CARITAS! —

ST. OLAV
Katolsk tidsskrift for
religion og kultur

Medarbeidere:

Svend Aage Rasmussen,
ansv.

Claes Tande
Aage Hauken, O.P.
Ester Mikalsen
Marit Flagestad

Redaksjonens adresse:

Akersveien 5, Oslo 1.
Redaktøren treffes best tors-
dager kl. 9—10, tlf. 20 27 35
(privat 032/53 373).

Ekspedisjon:

Akersveien 5, Oslo 1.
Kontortid 9—16,
lørdag 9—14. Tlf. 20 72 48.

Abonnement (direkte eller
gjennom postkontorene).
Kr. 95,— pr. år.
For halvår kr. 50,—.
Utlandet utenfor Skandinavia
kr. 110,— pr. år.
Annonser 10 dager før
utgivelsesdagen.
24 numre årlig.
Postgiro 20 46 480.